X. évfolyam 30. szám
1954. július 22.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Találkozó a repülőnapon

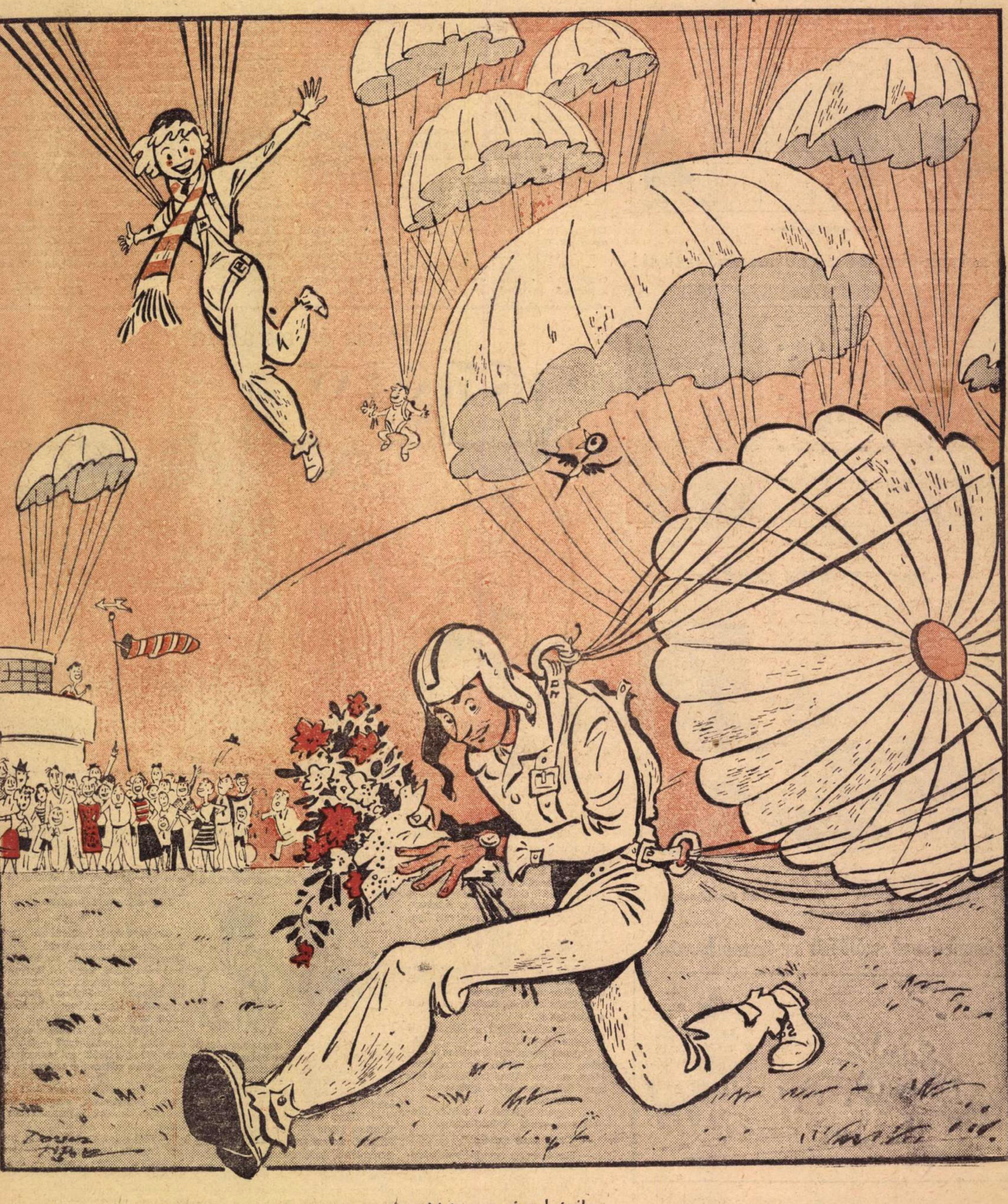
Toncz Tibor

— Már megint késik...

Ne így csökkentsük az önköltséget!

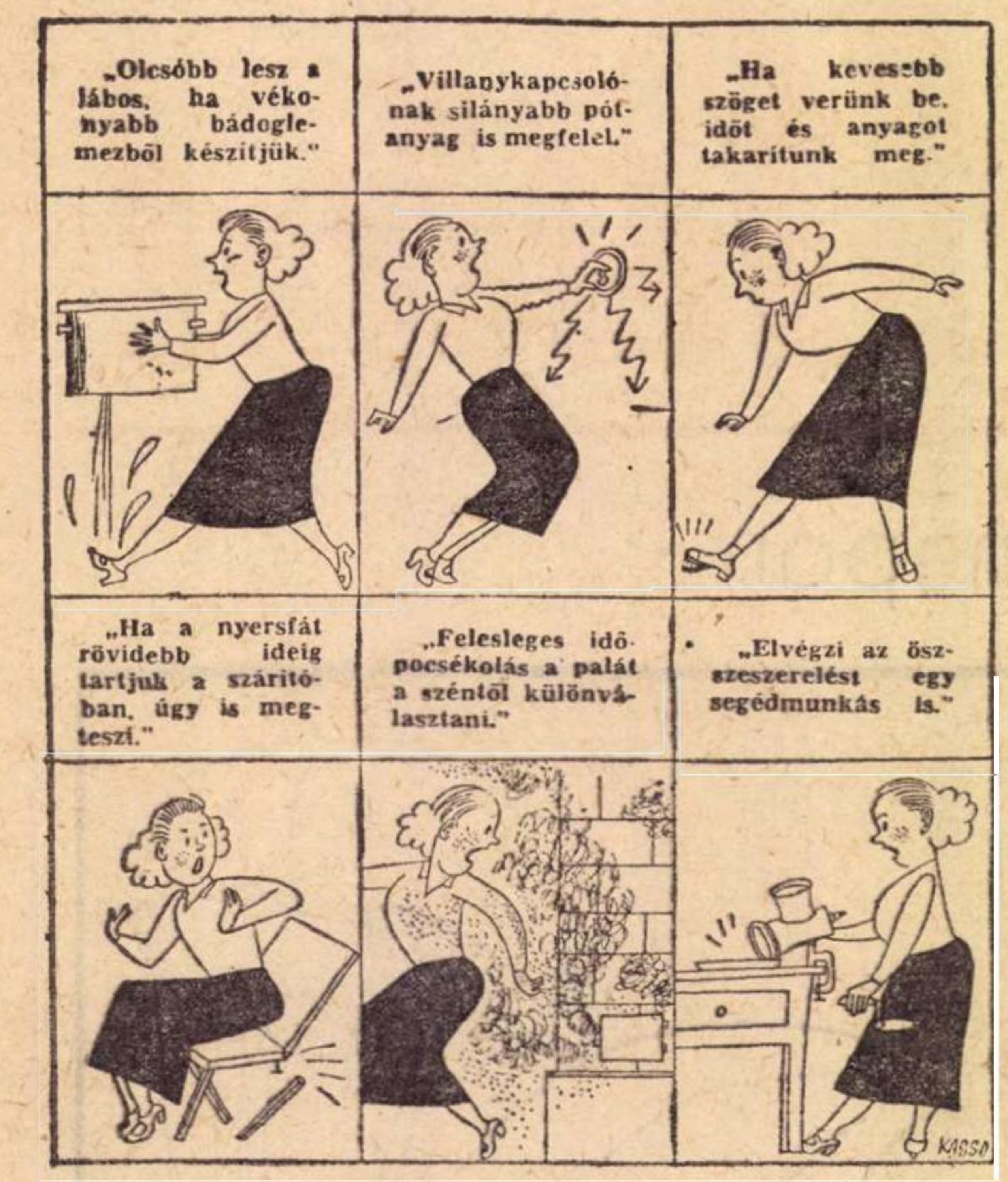
„Olcsóbb lesz a lábos, ha vékonyabb bádoglemezből készítjük."
„Villanykapcsolónak silányabb pótanyag is megfelel."
„Ha kevesebb szöget verünk be, időt és anyagot takarítunk meg."
„Ha a nyersfát rövidebb ideig tartjuk a szárítóban, úgy is megteszi."
„Felesleges időpocsékolás a palát a széntől különválasztani."
„Elvégzi az összeszerelést egy segédmunkás is."
KASSO

Tartsuk tisztán a gabonaraktárakat!

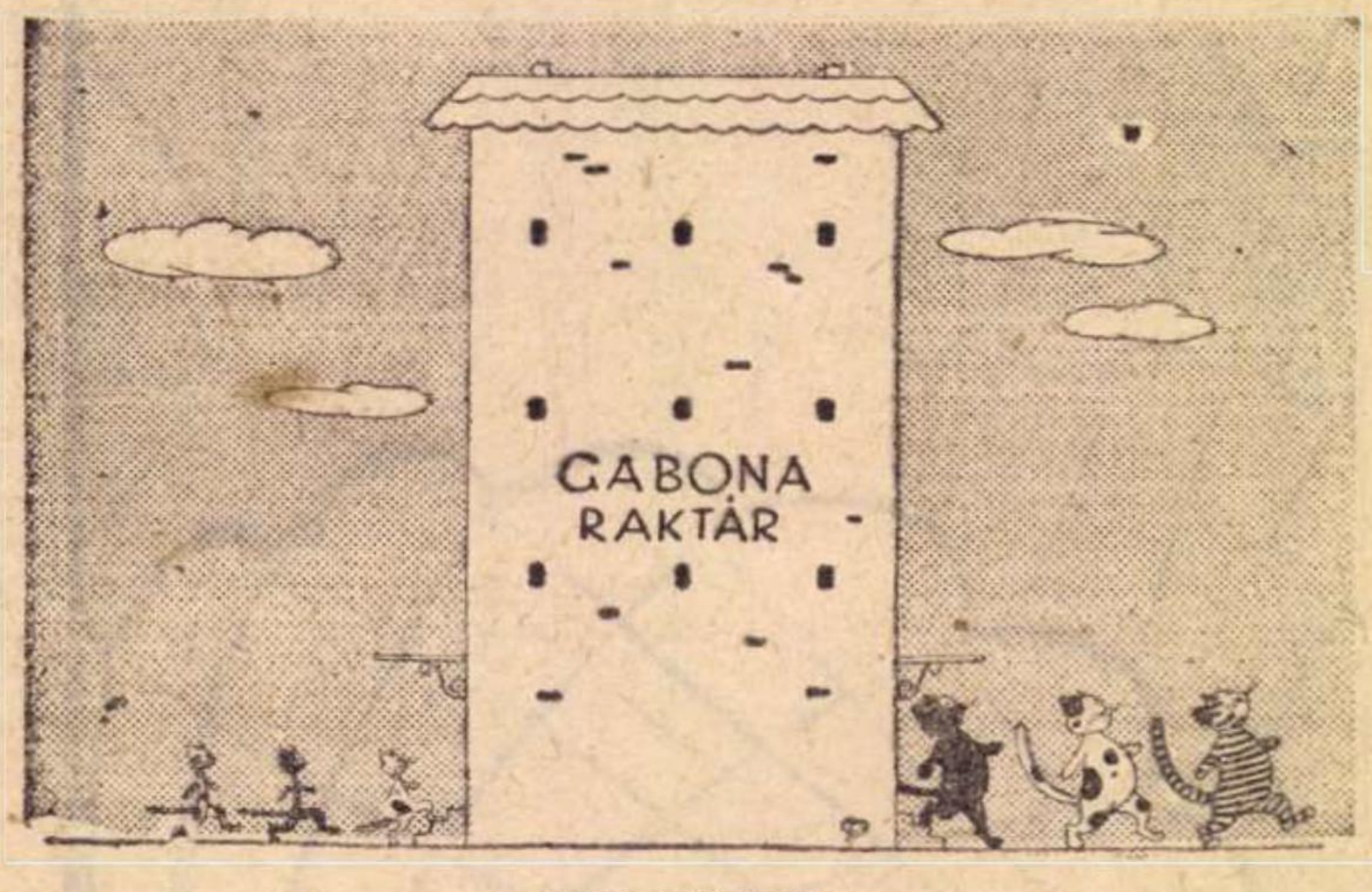

Saját szemünkkel láttuk!

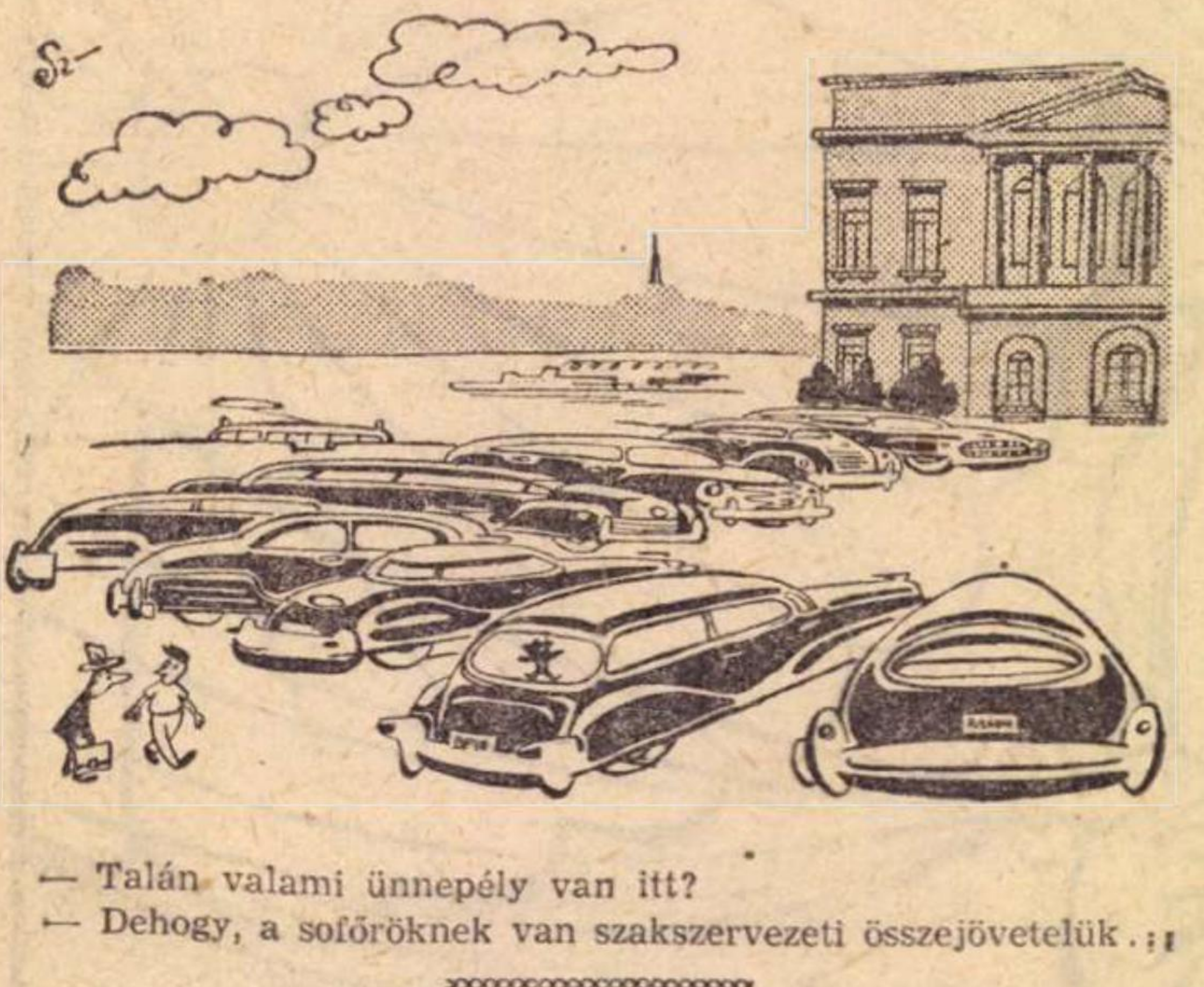

— Talán valami ünnepély van itt?
— Dehogy, a sofőröknek van szakszervezeti összejövetelük...

Gondatlanul szállítják az üzemi kosztot

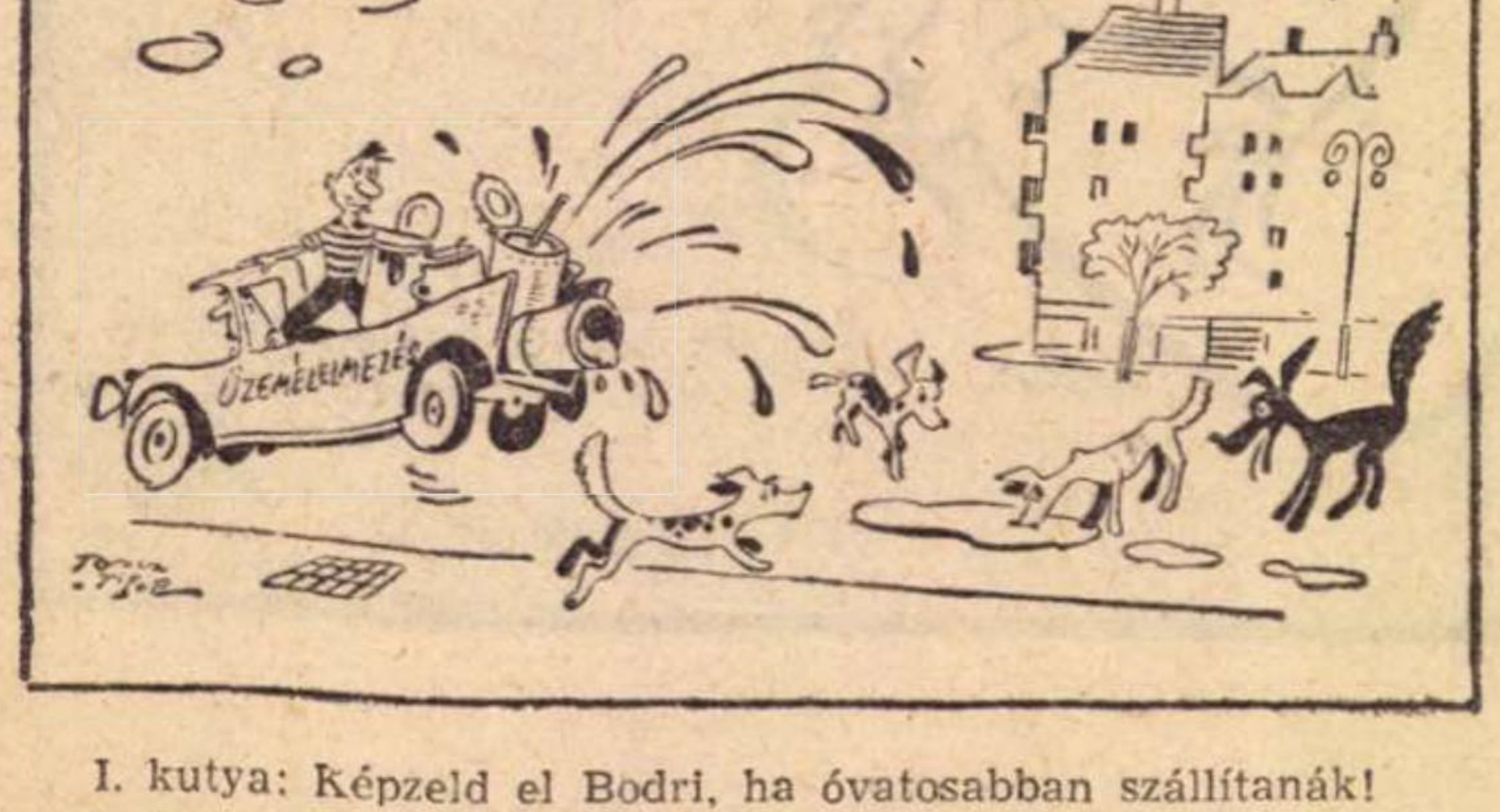

I. kutya: Képzeld el Bodri, ha óvatosabban szállítanák!
II. kutya: Ments isten! A gyáriak ennék meg a zaftját is!

Nyugalomra van szükségem...

Olyan váratlanul rúgtam sípcsonton az orvost, hogy kiesett a kezéből a gumikalapács. Összeráncolta homlokát:

— Valamit tenni kell! A térdreakció döbbenetes!

Nagy szó ez intézeti orvos szájából. Magam is megrémültem,

úgy éreztem, a gumikalapács után már csak a gumicella következik. De az orvos megnyugtatott:

— Ne ijedjen meg. Nem helyezem betegállományba, viszont szigorú pihenést rendelek el — munka után. Mi a foglalkozása?

— Tervosztályon dolgozom.

— Sok a munka?

— Rengeteg. Millió kimutatás, kiértékelés, elszámolás...

— Ismétlem: teljes nyugalmat követelek attól a pillanattól kezdve, hogy ledolgozta a munkaidejét.

Szomorúan legyintettem:

— Ez sajnos, lehetetlen.

— Miért volna lehetetlen? Talán nincs otthon nyugalma? Vagy talán nőtlen és a szerelem körül akadnak bajok?

— Szó sincs róla!

— Hát akkor mi a baj? Mondja el gátlás nélkül. Csak úgy tudunk a betegen segíteni, ha a beteg is segít nekünk felderíteni a bajokát. Feküdjön le erre a sezlonra, hunyja be a szemét, érezze magát egyedül és gondolkozzék hangosan. Mindent mondjon el, ami foglalkoztatja a képzeletét. Én hallgatok és jegyzek.

Haránt feküdtem a sezlonra, behunytam a szememet és kipakoltam kúsza gondolataimat.

„Ledolgoztam a nyolc órát, betettem magam mögött az irodaajtót. Kavarognak bennem a milliók, a tizedek, rubrikák, dekádok és a végösszeg, ami sehogysem akar stimmelni. Nem stimmel, mindegy, ledolgoztam a nyolc órámat, most pihenni akarok. Kérem, tessék egy kicsit feljebb menni a lépcsőn, mások is utazni akarnak, legalább az egyik lábamat tudjam felrakni. No még egy millimétert! Kalauz elvtárs, várjon egy pillanatig, amíg megkapaszkodok, nem tudom kivenni a pénztárcámat. Nagyon szépen kérem, csomagolja zsírpapírba a liptóit, mert ez a papír átázik. Jól van, jól van, nem tartom fel ilyen ostobasággal. Elfelejtettem, kenyér is kéne. Annyi baj legyen, ha már megírta a cédulát, akkor ne fáradjon, majd megeszem a túrót kenyér nélkül. Tudom, tudom, úgy kellett volna mondani: tiz deka liptói, félkiló kenyér, majd máskor vigyázok. Zsúfolt a kávézó, szőke pincérnő száguld előttem. Végre elkapom félkézzel, de kiszakítja magát és tovább cikázik. Kérek egy feketét — ismétlem, valahányszor hangtávolba kerülök vele. De ő egyre csak rohan, rohan, most mit csináljak? Rohanjak utána, a konyha felé és mondjam, hogy kérek egy kávét? Hozza már! Hurrá! Homlokomat elönti a verejték, mert már hajítja is felém a kávét. Röptében felfogom a cukrot, az asztal alatt térdelve rakom a csészébe, feldől és már iszom is a kávémat — tányérból..."

Ennyit mondhattam, amikor egy hűvös kéz homlokon ragadott, de nem az orvos keze. Az ápolónő beszélt hozzám:

— Tessék gyorsan felöltözni, mert még harmincnégy pácienst kell elintéznünk. Be vagyunk ütemezve kérem. Gyorsan, gyorsan, a nyakkendőjét kint is megigazíthatja. A leletért jöjjön három nap mulva...

Albán Frigyes

Páris és az alma

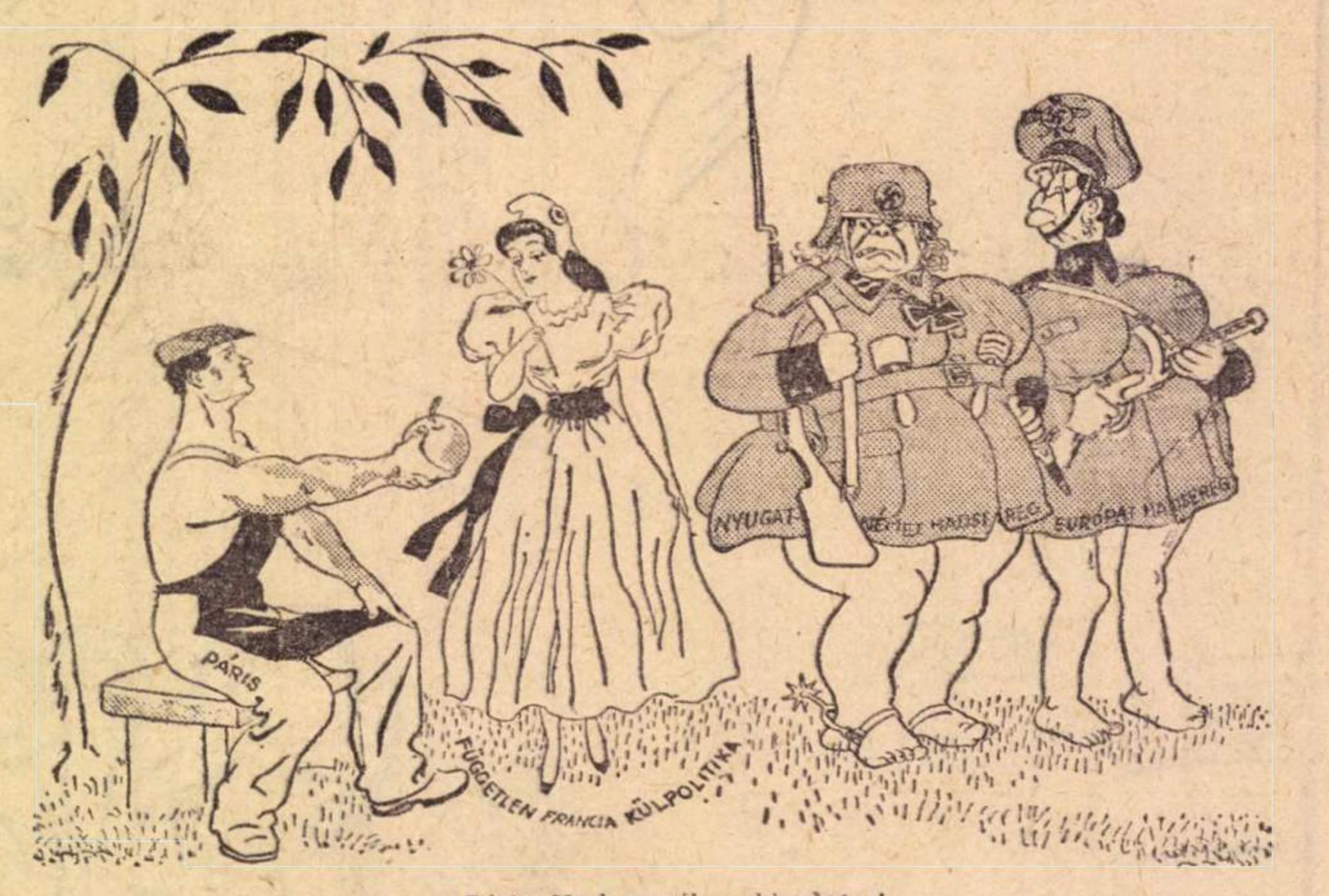

Páris: Ha hagynák, neki adnám!

ÚTKÖZBEN

A rédei határban vagy száz birkát legeltetett egy fiatal juhász. Megálltam mellette. Figyeltem a kutyáját, a bunkósbotját, és kerestem a subát, a tilinkót, ami nélkül mi, városiak el sem tudunk képzelni vérbeli juhászt. Amennyire tőlem telt, parasztosra igazítottam szavaimat:

— Aggyon isten! No, legelésznek a birgék, legelésznek?

— Mi az, hogy! — felelte röviden, zamatos magyar nyelven, és megbökte a kalapja szélét.

— Szép az üdő, kedvez az ilyen a jószágnak.

— Az attól függ! — kacsintott az égre.

Valami gyanusat éreztem a juhász szavain. Nem tudtam eltalálni, milyen tájszólást beszél, hát megkérdeztem tőle egyenesen:

— Idevalósi?

— Ugyan kérem! — felelte tősgyökeres pesti dialektusban.

— Csak nem pesti?

— Naná, hogy nem! Józsefvárosi gyerek vagyok, csak idénymunkára jöttem falura... — azzal tovább terelgette a nyáját és divatos slágereket fütyörészett hozzá.

★

Tatán elfogyott a cigarettám, betértem hát egy trafikba és egy csomag Harmóniát kértem. Az elárusítónő megkérdezte, hogy zalaegerszegit, vagy lágymányosit kérek.

— Mindegy — mondtam közömbösen, aztán átvettem a csomag Harmóniát, kifizettem, majd megkérdeztem: — Mi a különbség a kettő között? Melyiket keresik inkább?

— Mind a két gyártmánynak vannak hívei — válaszolta a trafikosnő készségesen. — Az erős, gyakorlott dohányosok a zalaegerszegit keresik, azok pedig, akik szimpla kocadohányosok, s akiknek mindegy, hogy mi lóg ki a szájukból, azoknak jó a lágymányosi is.

Megköszöntem a felvilágosítást, néhány percet beszélgettünk még szakértők módjára a dohányfajtákról, aztán elköszöntem. Az utcán tévedt csak tekintetem a cigarettáscsomag hátuljára.

Lágymányosit kaptam.

★

Nagyigmánd határában találkoztam egy házaspárral. A férfi ünneplőben volt és rögtön lehetett róla látni, hogy az italboltból jött. Az életepárja, jólmegtermett asszonyság, erőteljes ütésekkel gyorsabb lépegetésre ösztönözte hites urát az országúton.

— Hétköznap is büdös neked a munka, te gyalázatos? — kérdezte két ütleg között az asszony, és nem várt választ e szónoki kérdésre.

Amikor a férfi meglátott engem, előresietett, megragadta a kabátgombomat és panaszosan így szólt:

— Hát most mondja meg, miért ver engem az asszony? — aztán halkabbra fogta a szót. — A feleségem engem tart a legrosszabbnak, pedig másnak én vagyok a fény az éjszakában...

Országh György

Külföldi szemle

Boldogok-e a franciák.

Vannak amerikaiak, akik megható buzgalommal viselik szívükön a franciák boldogságát, s állandóan kutatják, hogy mi hiányzik a galloknak. Amerikai hadianyag? Tessék! Amerikai légi támaszpontok? Tessék! Német szövetség? Tessék! Mr. Alan Young, az ismert rádió- és távolbalátó-komikus a francia kulturális életben fedezett fel súlyos hiányosságokat. A «New York Herald Tribune» című amerikai lapnak adott nyilatkozatában a következőket mondta:

— Látom a francia gyermekek tekintetében a tragédiát, amelyet az amerikai jellegű távolbalátó-műsor okoz. Vacsora után legföljebb házi feladattal foglalkozhatnak, de nincs módjukban odahaza szörnyfilmeket nézni. Elalszanak anélkül, hogy a lidércnyomás áldásaiban részesülnének. Egész nemzedékek nőnek fel ifjúkori bűnözés nélkül. Hát élet ez? Boldog lehet így a francia nép?

Állatvadítás Michiganban

Az állatszelídítés ősi tevékenysége a földkerekséget lakályossá tévő embernek. A szelíd állatok az ember segítőtársai, jóbarátai. Ezzel párhuzamosan régóta folyik az emberek vadítása is. Amerikában például megfelelő filmek, színdarabok, rémképeskönyvek és szenátori beszédek segítségével igyekeznek elvadítani a fiatalokat a különféle katonai feladatok megfelelő ellátására. Meglepő viszont, hogy az állatszelídítés és az embervadítás után most állatvadításra is sor került. Amerikából jött a hír, hogy Michigan-államban számottevő eredményeket értek el a pisztráng megvadítása terén. Külön pisztráng-pszihológusokat alkalmaztak. Az volt ugyanis a baj, hogy a keltetőben nevelt pisztráng rendkívül szelíd, túlságosan is könnyű megfogni, szinte odakínálja magát a horogra. Az igazi horgász pedig, mint tudjuk, küzdeni akar, s a könnyű préda nem teszi boldoggá. A pisztrángvadító szakemberek az ujsághír szerint két évig dolgoztak azon, hogy a pisztráng, ha nem is támadja meg az embert, legalább gyanakodjék rá, undorodjék, meneküljön tőle. Az embergyűlöltető tanfolyam sikerrel járt: a felvilágosított pisztrángok messze elkerülik az embereket. A pisztrángvadítás módszere ugyan üzleti titok, de kiszivárgott értesülések szerint a pisztrángokat McCarthy szenátor életrajzával és beszédeivel ismertették meg.

Irodalom a túlvilágról

Dél-Vietnamban, Szaigontól nem messze élt Ngo Van Chien, a caodajista vallás megalapítója. Az illető a francia gyarmati közigazgatás katonai kémszolgálatának jelentéktelen beosztottja volt, s volt ideje vallást alapítani. Fiatal médiumok segítségével érintkezésbe lépett Cao-daj-szellemmel. A szellem kijelölte prófétáját is egy részeges és ópiumszívó, gazdag kereskedő személyében. A kereskedő a nagy megtiszteltetésre leszokott az ivásról és a szívásról is. Ez volt az új vallás első csodája. A második világháború alatt a próféta együttműködött a japánokkal, jelenleg pedig Bao-daj rivierai császár lelki tanácsadója. A vallásnak eléggé különös szentjei vannak. Szenttéavatták Victor Hugót, Chateaubriandt és Szent Johannát, akivel különben ez már nem először fordult elő. A szentek különféle üzeneteket küldenek a külvilágról, néha költemények útján érintkeznek híveikkel, francia kritikusok szerint azonban sokat vesztettek a túlvilágon irodalmi képességeikből.

Kis hírek

WILSON ÉS A MUNKANÉLKÜLIEK. Wilson amerikai hadügyminiszter legutóbb egy nyilatkozatában kutyákhoz hasonlította a munkanélkülieket, akiknek szociális problémáit jól ismerte még a General Motors elnöki székéből. A választásokra való tekintettel Wilson bocsánatot kért a munkanélküliektől, belátta, hogy helytelen hasonlatot használt, hiszen köztudomású, hogy milyen ritka az állástalan kutya. A munkanélküliek ilyenformán elégtételt kaptak, csak éppen munkát nem kaptak, abban viszont biztosak lehetnek, hogy ezentúl kutyába sem veszik őket a kormánykörök.

NOBEL-DIJAS SZENZÁCIÓ. Általános feltűnést keltett világszerte, hogy az idei irodalmi Nobel-díjat Ernest Hemingway kapta. Mindenkit meglepett, hogy író kapta az irodalmi Nobel-díjat. Angol politikai körökben szemrehányásokat tettek Churchillnak, akit a legutóbb kapott irodalmi Nobel-díja teljesen ellustított, s egyetlen könyvet sem írt azóta. Igy került a díj írók harmincadjára.

HÁNY LAKOSA VAN KINÁNAK? Nyugati lapok csökönyösen 475 milliós Kínáról írnak, 126 millió kínairól egyszerűen nem hajlandók tudomást venni. Még mindig tisztességesebbek, mint Dulles, aki 601 millió kínairól nem hajlandó tudomást venni.

F. L.

Ha ez így megy tovább

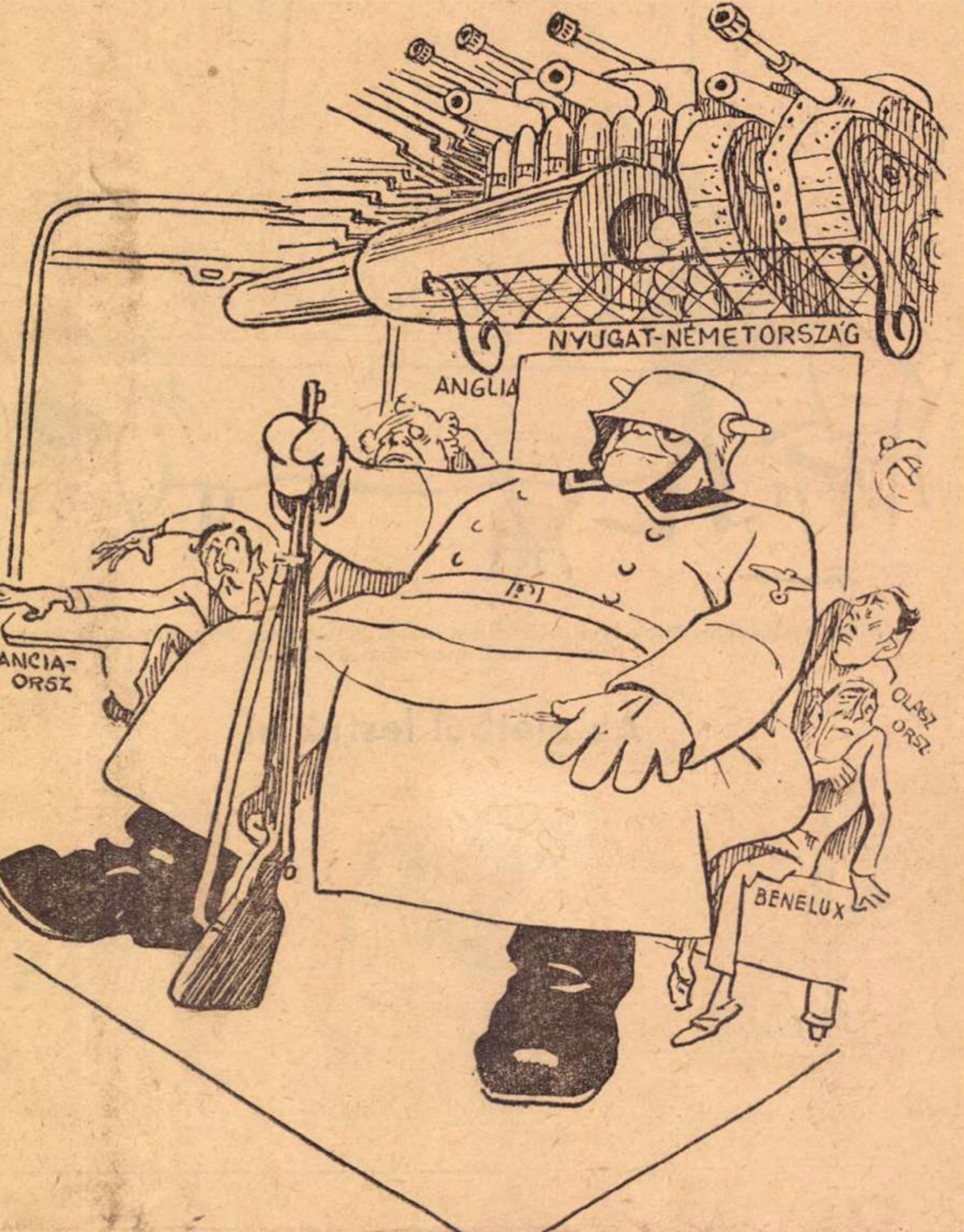

Nyugat-Németország: Legyenek csak nyugodtak, elférünk mi kényelmesen.

(Gáspár Antal rajza)

Aminek az üzemekben nem szabadna lenni…

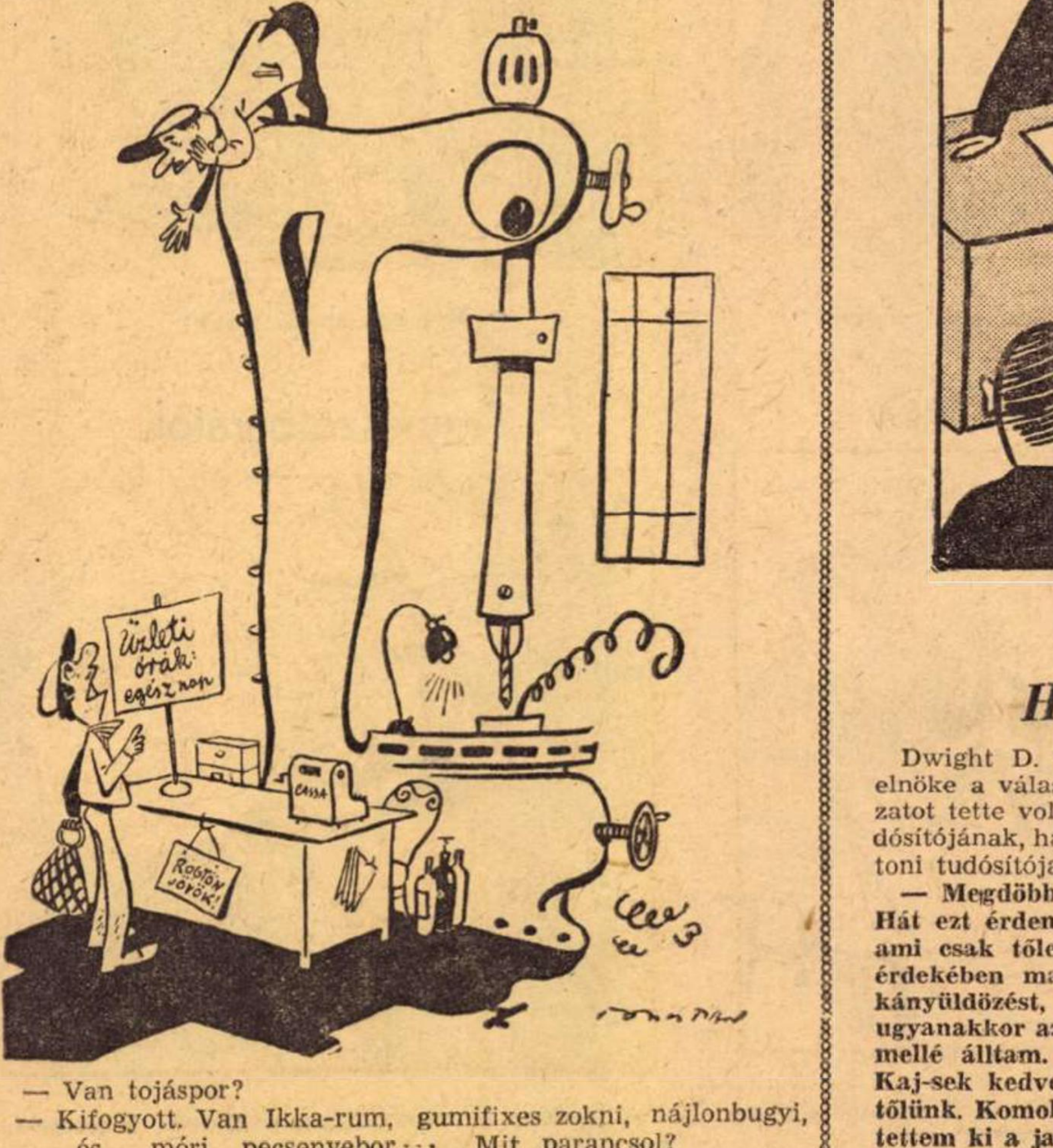

— Van tojáspor?

— Kifogyott. Van Ikka-rum, gumifixes zokni, nájlonbugyi, és móri pecsenyebor… Mit parancsol?

AZ ÖNJELÖLT

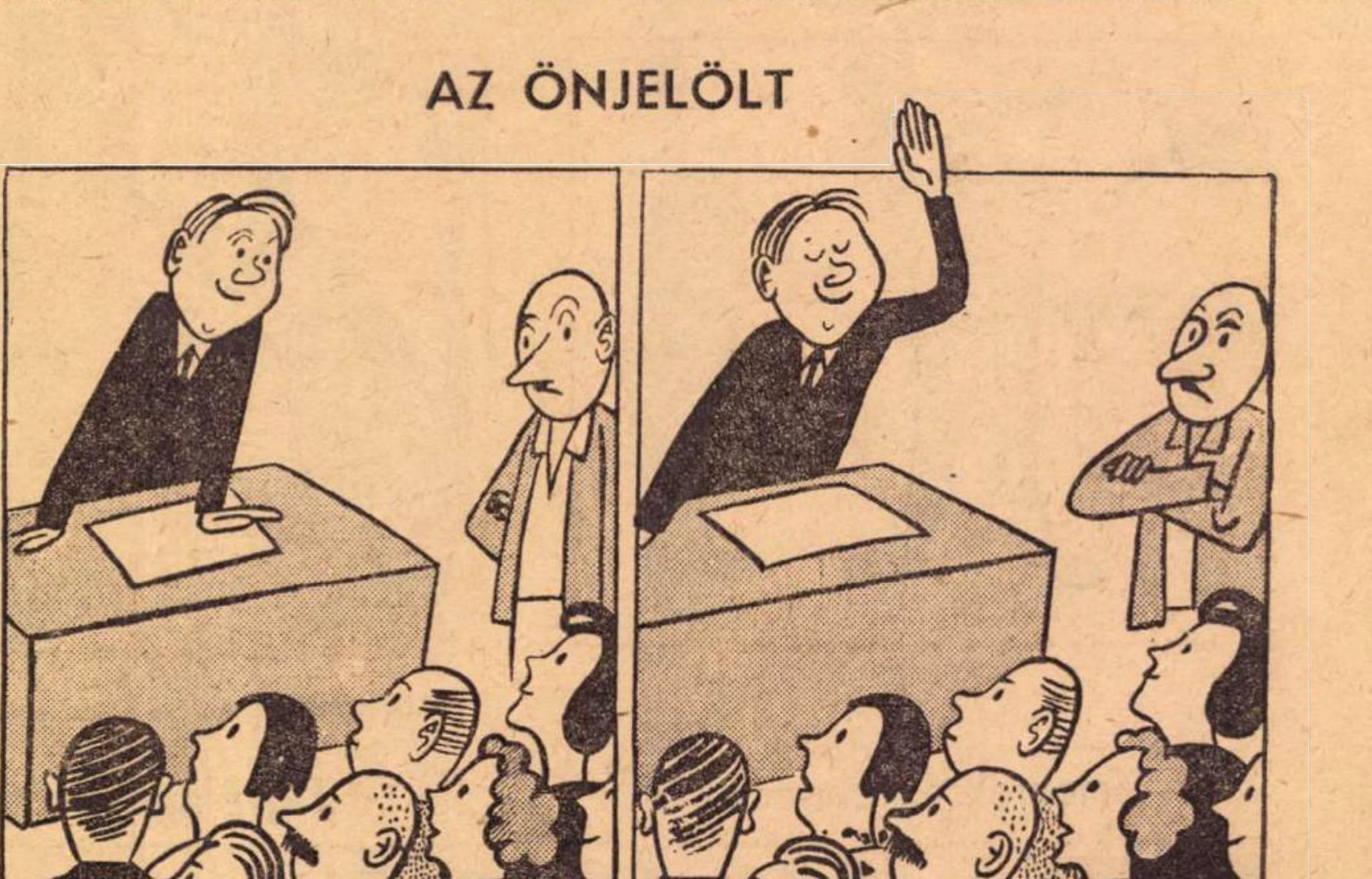

— Tegye fel a kezét, aki azt akarja, hogy én maradjak a tanács elnöke…

HÁLÁTLANSÁG! HÁLÁTLANSÁG!

Dwight D. Eisenhower, az Egyesült Államok elnöke a választások után a következő nyilatkozatot tette volna a Ludas Matyi washingtoni tudósítójának, ha a Ludas Matyinak lenne washingtoni tudósítója:

— Megdöbbentett a szavazók hálátlansága. Hát ezt érdemeltem? Pedig mindent megtettem, ami csak tőlem tellett. A sportélet fellendítése érdekében magas fokra fejlesztettem a boszorkányüldözést, betiltottam a Kommunista Pártot, ugyanakkor azonban az üldözött náci tábornokok mellé álltam. Segítettem a szegényeken, Csang Kaj-sek kedvezményes napalm-bombákat kapott tőlünk. Komoly aktivitást, sőt rádióaktivitást fejtettem ki a japán halászipar érdekében. Emelkedett a fiatalság érdeklődése a közügyek iránt, soha nem álmodott magasságokba emelkedett a fiatalkori bűnözés. Kiterjesztettem a Monroe-elvet, harcoltam azért az elvért, hogy Európa az amerikaiaké, Ázsia az amerikaiaké, Li Szin Man az amerikaiaké. Egyenjogúsítottam a négereket az indiánokkal. A fogyasztási cikkek gyártása során olyan hidrogénbombát készítettünk, amelyet magunk sem merünk felrobbantani. Sohasem szakadtam el a néptől, a milliomosok legszélesebb rétegeivel állandóan tartottam a kapcsolatot. És mindennek ellenére vereséget szenvedtem, hiába vetettem fel a szavazás kérdését hólabdaszerűen. Egyetlen vigaszom az, hogy a szavazóknak csak negyven százaléka szavazott, tehát ők tulajdonképpen ugyanúgy kisebbségben maradtak, mint én.

Egy igazgatói beszámoló

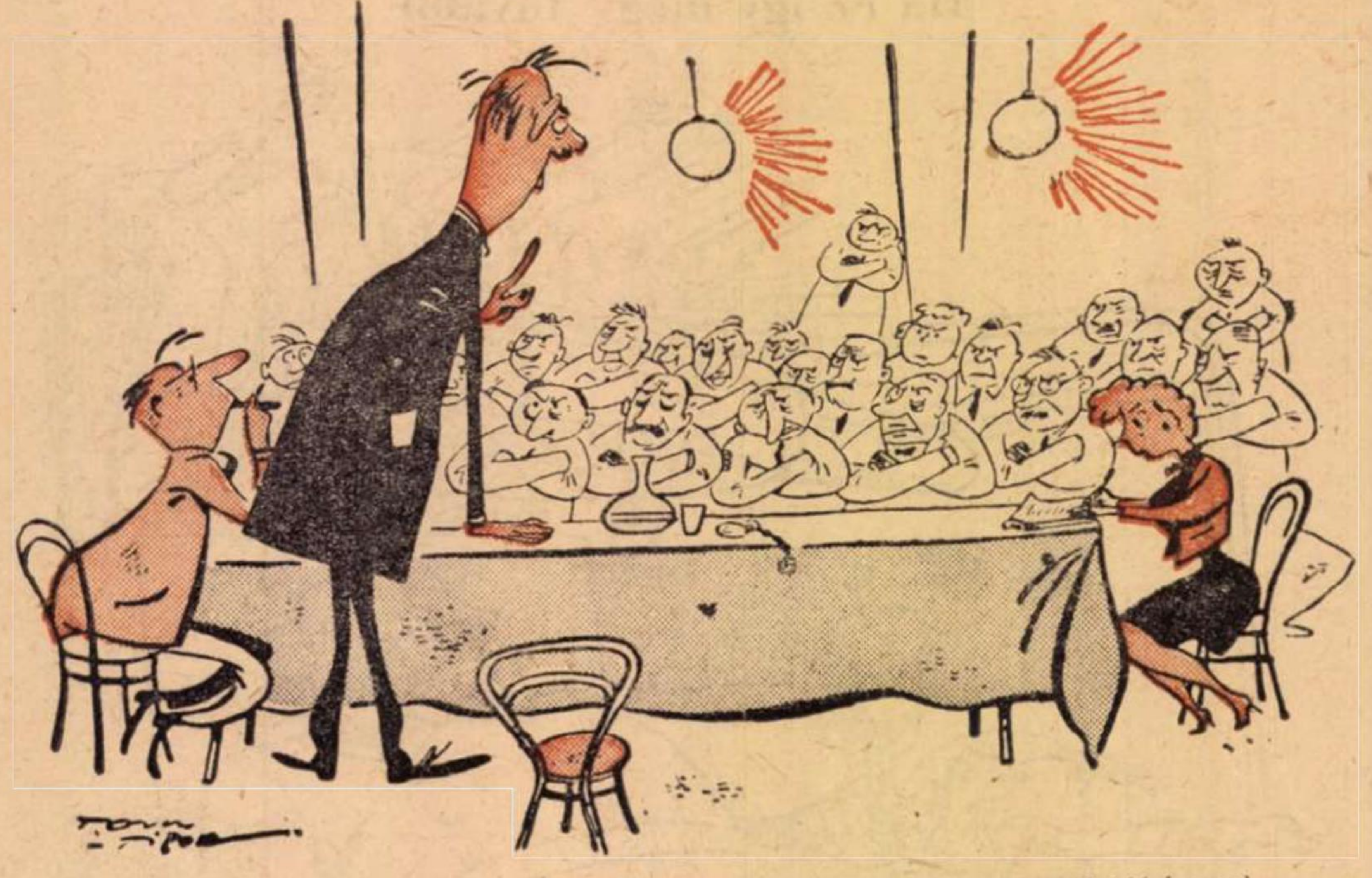

— Nincs hozzászólás? Ezek szerint örömmel állapíthatom meg, hogy működésemmel mindnyájan meg vannak elégedve ..

Az életből lestük el

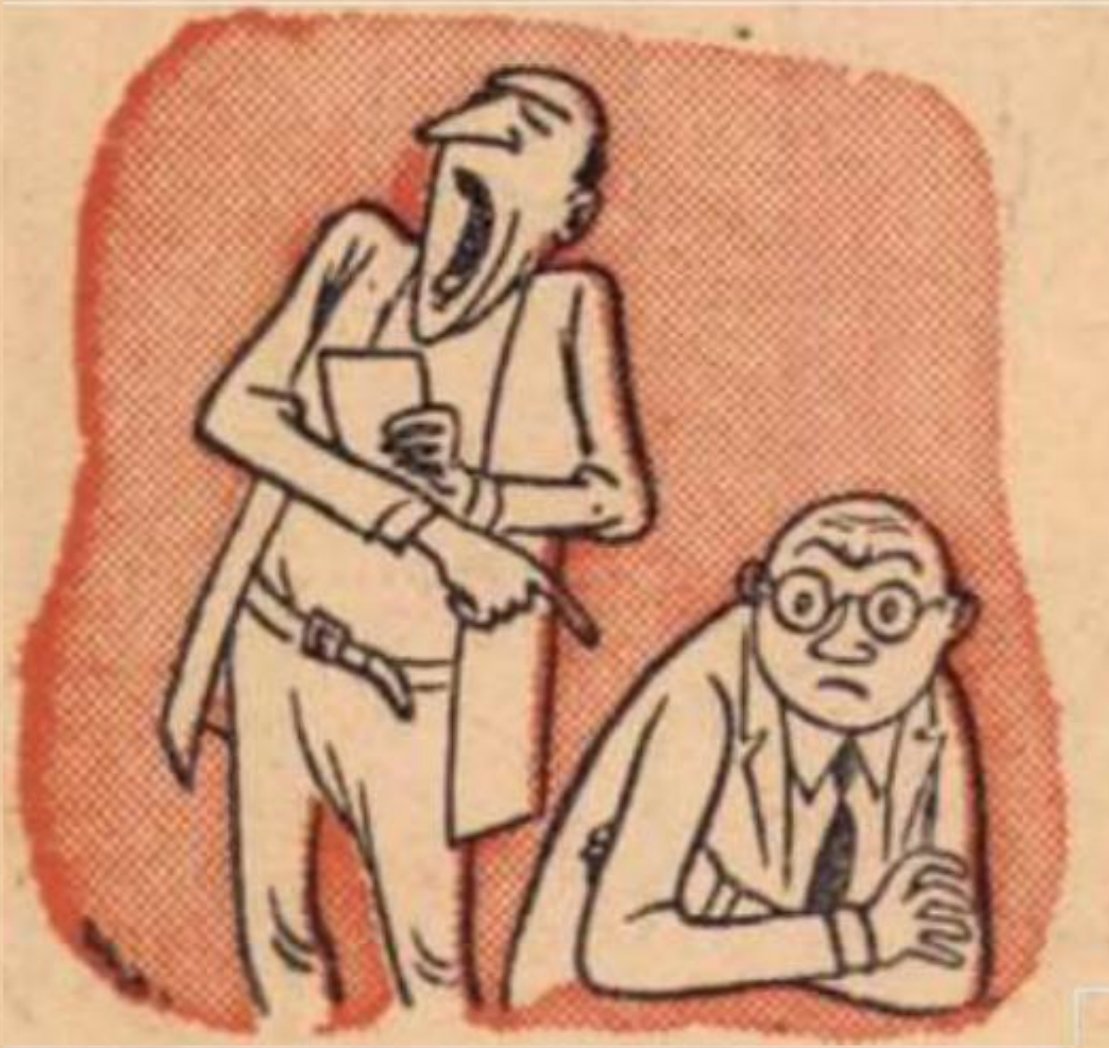

— Kovács kartárs sötét karrierista!

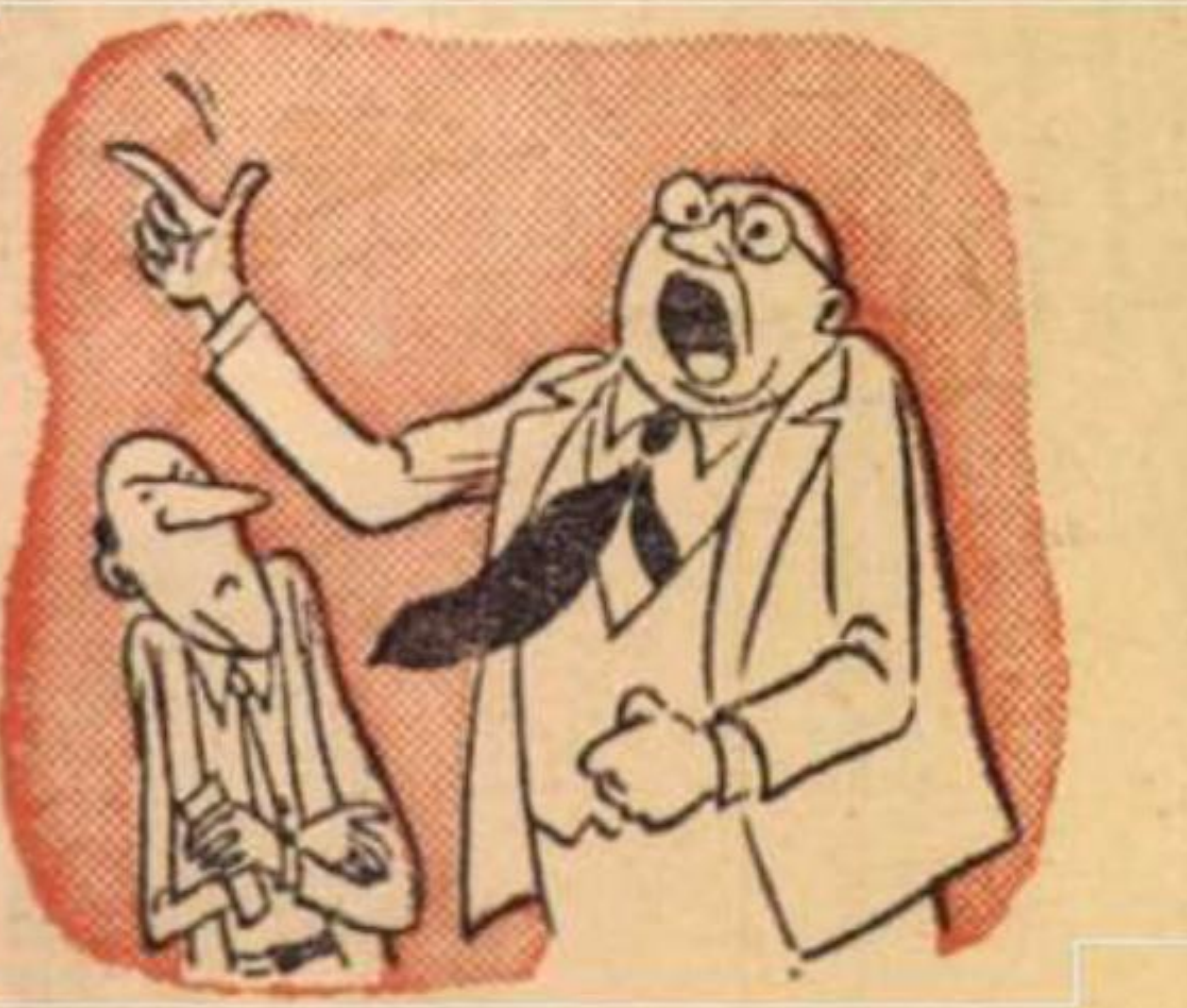

— A szaktárs egy aljas rágalmazó!

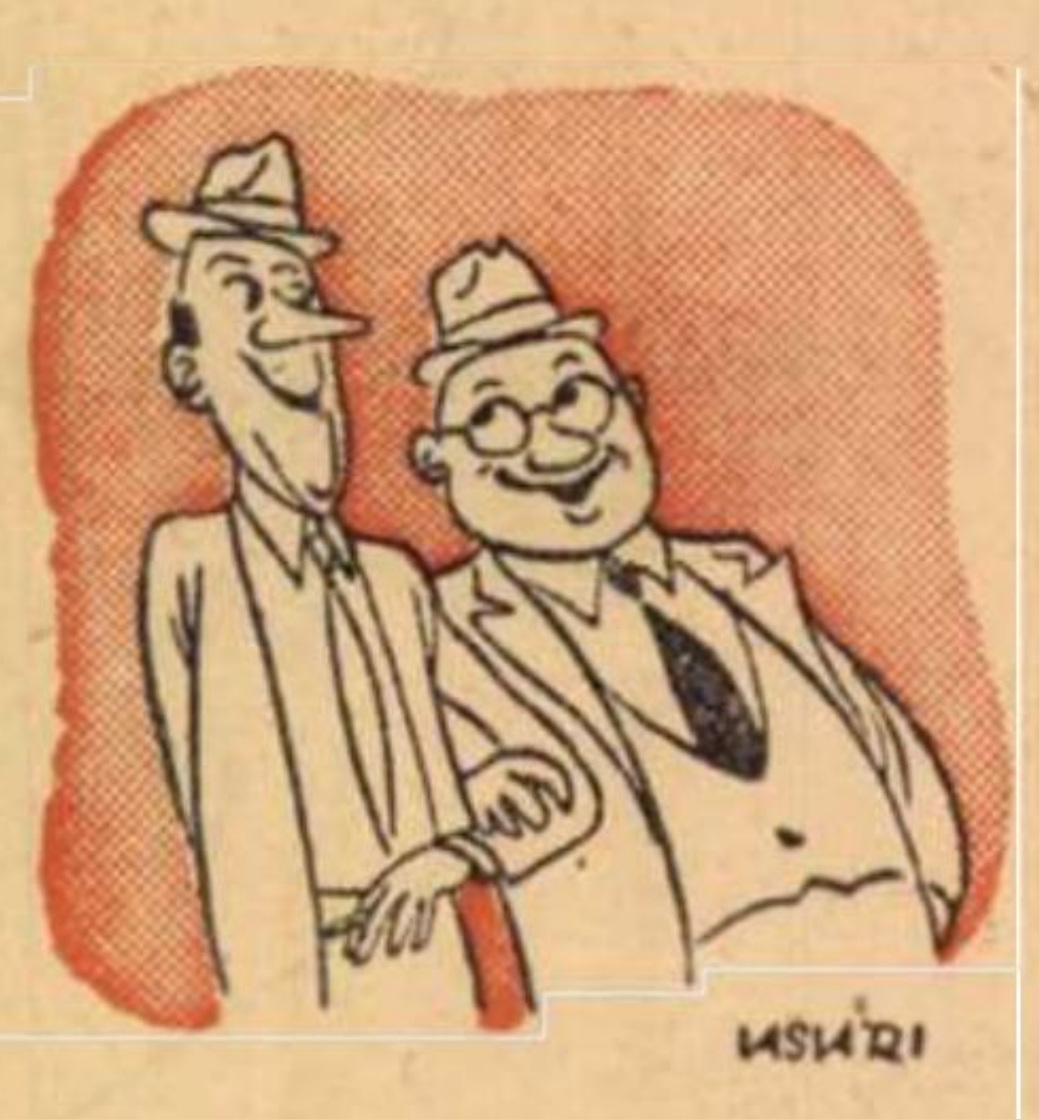

— Hová megyünk vacsorázni?

Egynapi szabadság

A titkárnő figyelmeztetett:

— Még van egynapi szabadsága. Vegye ki, mert nem lehet átvinni a jövő évre.

— Tudja mit, holnapután szabadságra megyek — kaptam az alkalmon.

Igy is történt... Harmadnap tízig aludtam és elhatároztam, hogy felmegyek a Szabadsághegyre. A fogasnál eszembejutott, hogy a kölcsönkönyvtári könyvet íróasztalomon felejtettem.

Elhatároztam, hogy öt percre beszaladok a hivatalba, becserélem a könyvet és összekötve a kellemeset a kellemessel, a hegyen olvasni fogok.

A hivatalban mindenki csodálkozott.

— Mi az, te itt? — kérdezte Pálinkás.

— Csak egy pillanatra jöttem — mondtam és felkapva a könyvet, át akartam menni Ágihoz, aki a vállalat könyvtárosi tisztét is betöltötte.

Ebben a pillanatban Forgács rontott a szobába.

— Jaj de jó, hogy itt vagy! — lelkendezett. — Most telefonáltak a főosztályról, hogy referáljak a Kramác-ügyben. Hol a Kramác-akta?

— Topcsiknál — válaszoltam és elindultam Ágihoz. Alig tettem tíz lépést, valaki ordítani kezdte a nevemet. Fecsek volt.

— Gyorsan gyere a dirihez! — kiáltott rám.

— Szabadságon vagyok.

— Csak egy pillanatra! Fontos!

Az igazgatónál értekezlet volt. Leültettek és véleményemet kérték a Szoboszlai-ügyben. Elmondtam...

— Tudom, hogy ma szabadságon van — mondta felszólalásom után a diri — de maradjon még egy percig. Hallgassa meg Krimacsek véleményét.

Krimacsek másfél óráig beszélt. Viszonválaszom után a melléklépcsőn mentem Ágihoz, nehogy valaki megint elcsípjen. Ági kicserélte a könyvet, azután megkért, hogy a Révai-lexikon XV. kötetét vegyem le a legfelső polcról.

— Igy jár az, aki magas ember — mondta kedvesen, mintegy vigasztalásul.

Felálltam egy székre és a következő pillanatban az egész állvány felborult. A könyvek egyrésze fejem érintésével esett a földre. Legjobban a „Művészetek története" című mű fájt, mert a vastag könyv sarka felszakította a szemöldökömet.

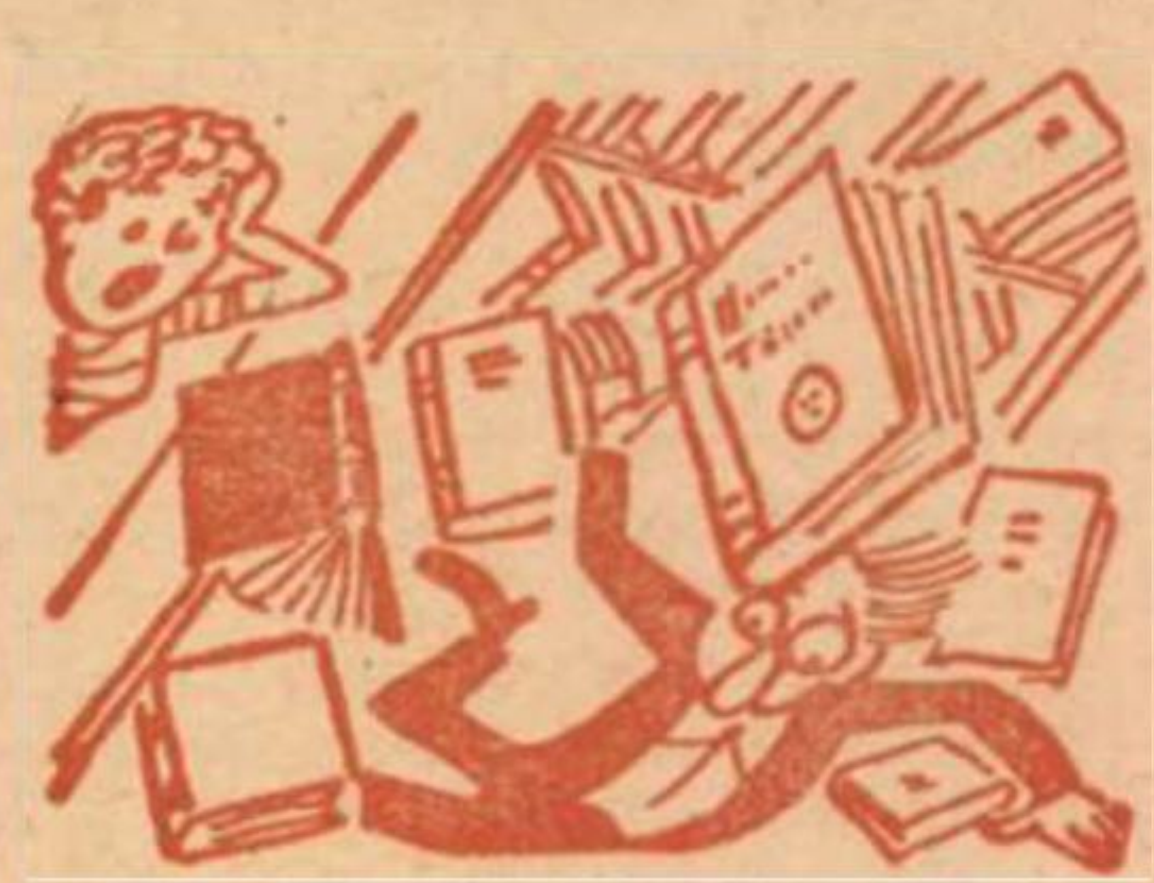

Ági elvitt Boronkaynéhoz, aki a segélyládát kezelte és betapasztották sebemet. Ezután visszamentem a könyvtárszobába és segítettem a polcot felállítani, a könyveket visszarakni.

Féltizenegykor mentem be a hivatalba, négy felé közeledett az idő, amikor ki akartam menni. A hallban azonban röpgyűlés volt. Nem magyarázhattam meg az előadónak, hogy szabadságon vagyok és azért sompolygok ki. Meghallgattam őt.

Mire a kapuhoz értem, már mindenki blokkolt. A dolgozók özönlöttek kifelé a hivatalból. Pálinkás félrelökött és rámkiáltott:

— Mit sietsz úgy? Ma szabadságon vagy!

Palásti László

---

gerő: A dohányzókról — egy nemdohányos

Ilyen hamutartóval kellene ellátni őket

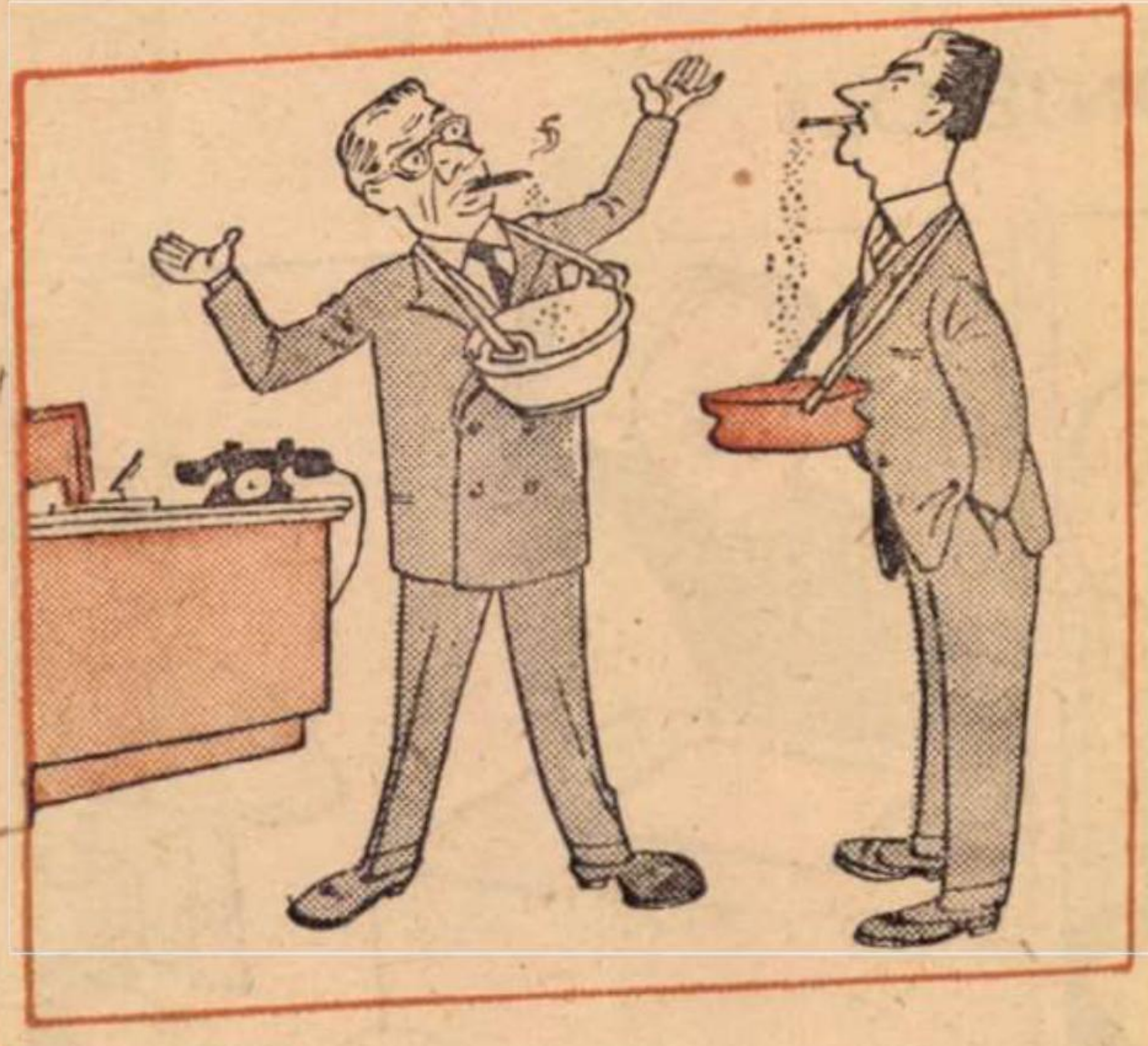

Ha a nemdohányzó is úgy tenne, mint a dohányzó

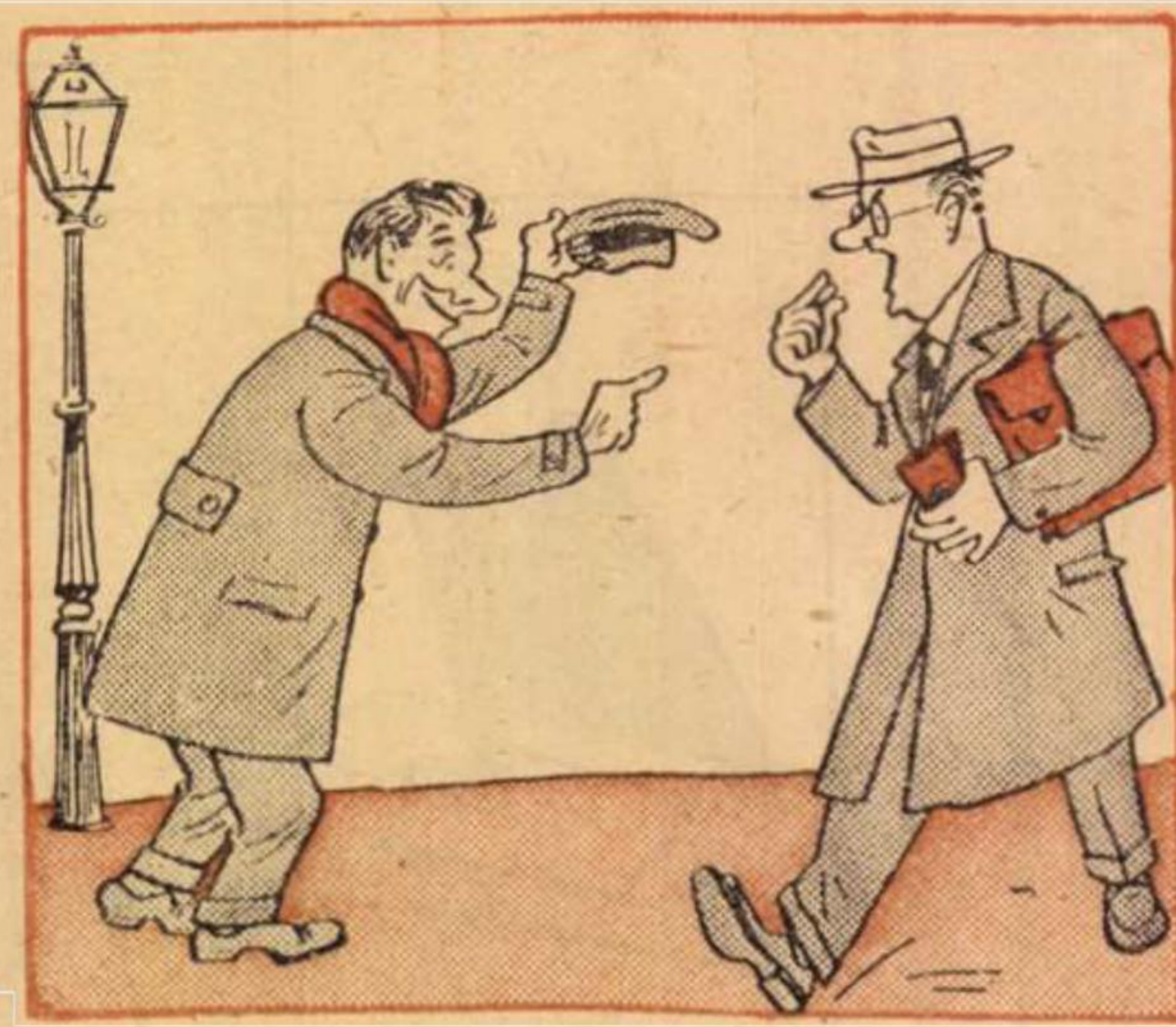

— Bocsánat, szabad egy szem savanyucukrot?!

A villamoson

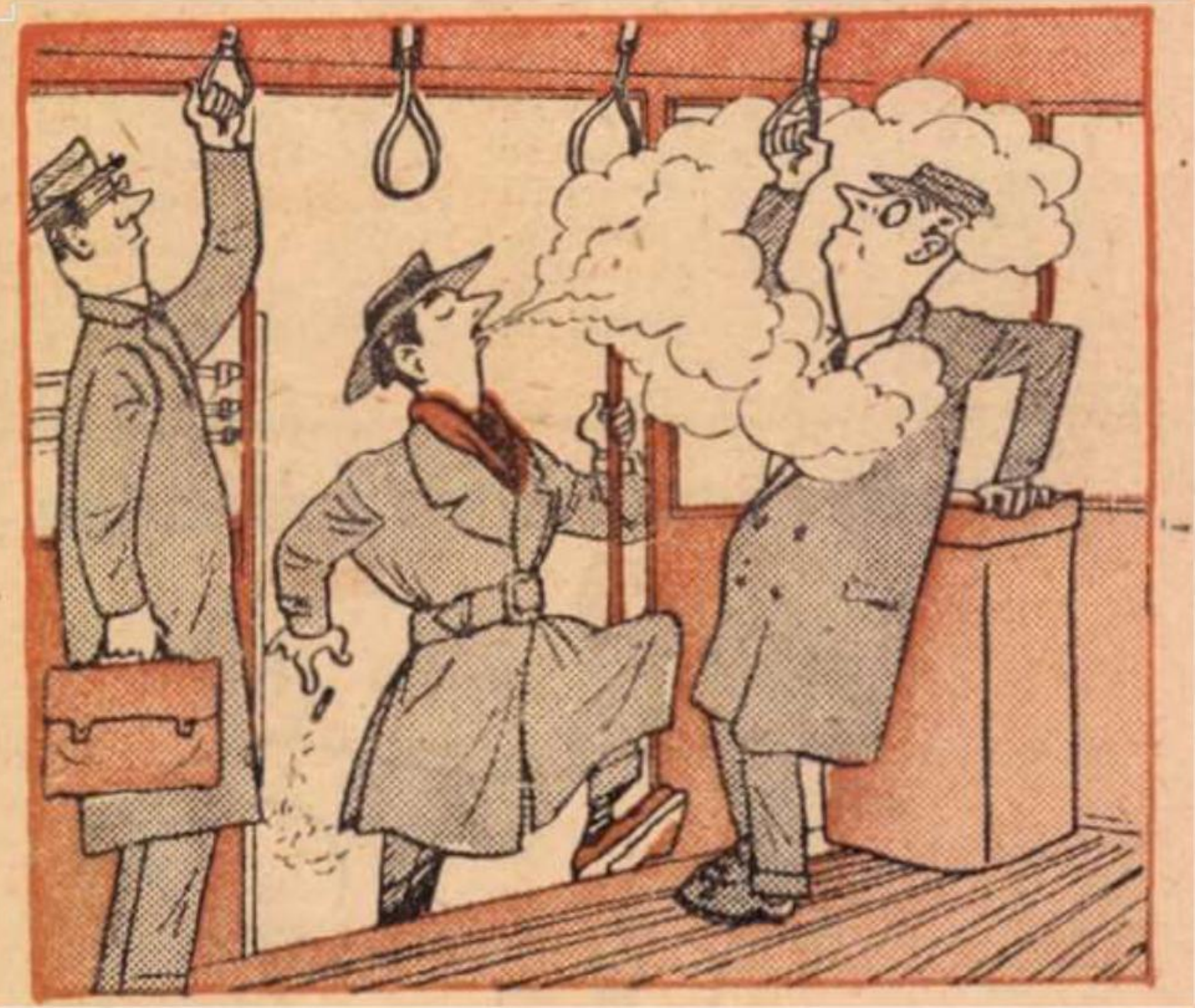

— Még egy utolsó slukk!

Elmentek a vendégek

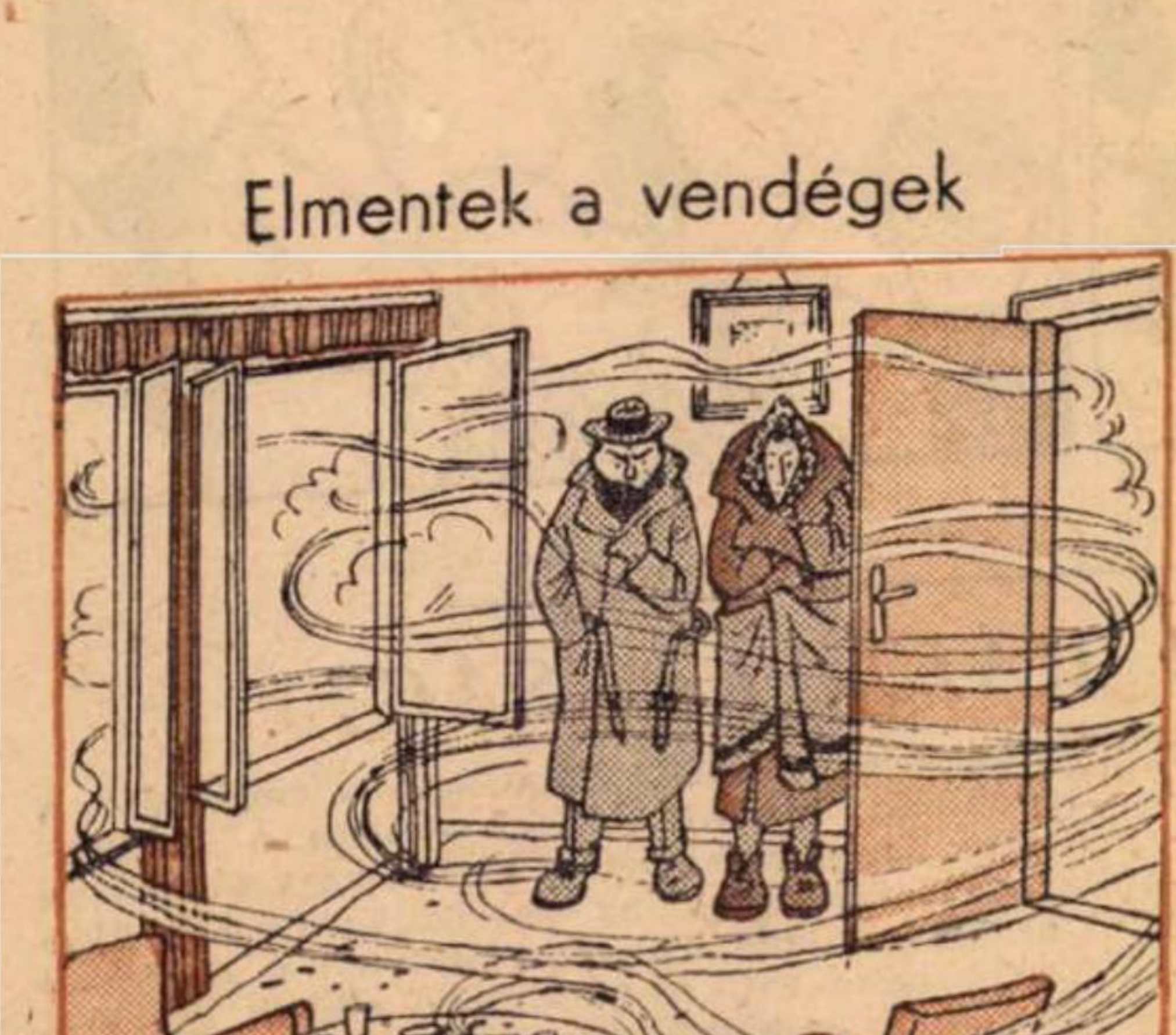

Figyelmes ember

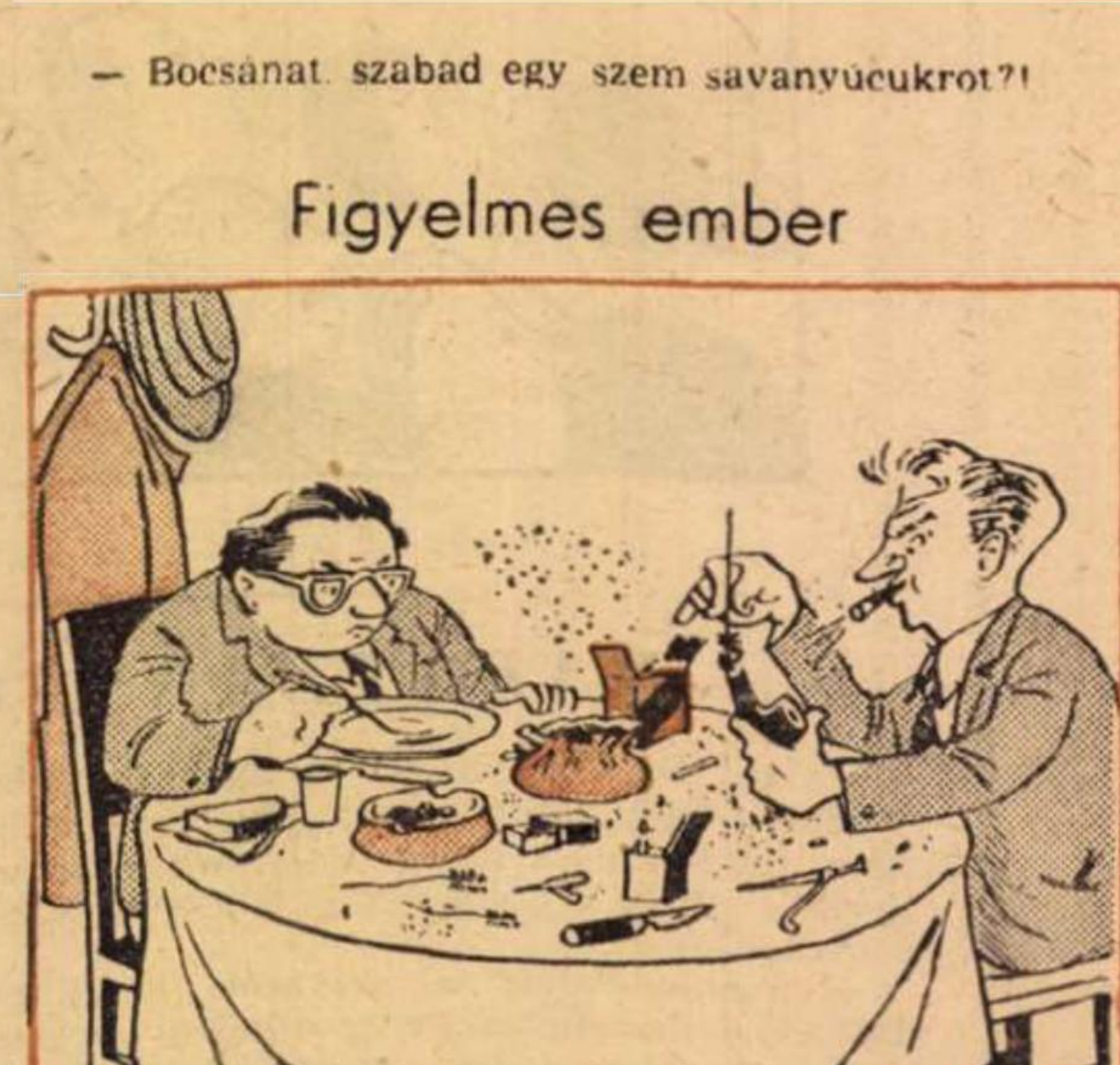

— Te csak egyél, tudom, hogy nem szereted a pipafüstöt... Addig kipucolom a pipámat...

Természetbarátok

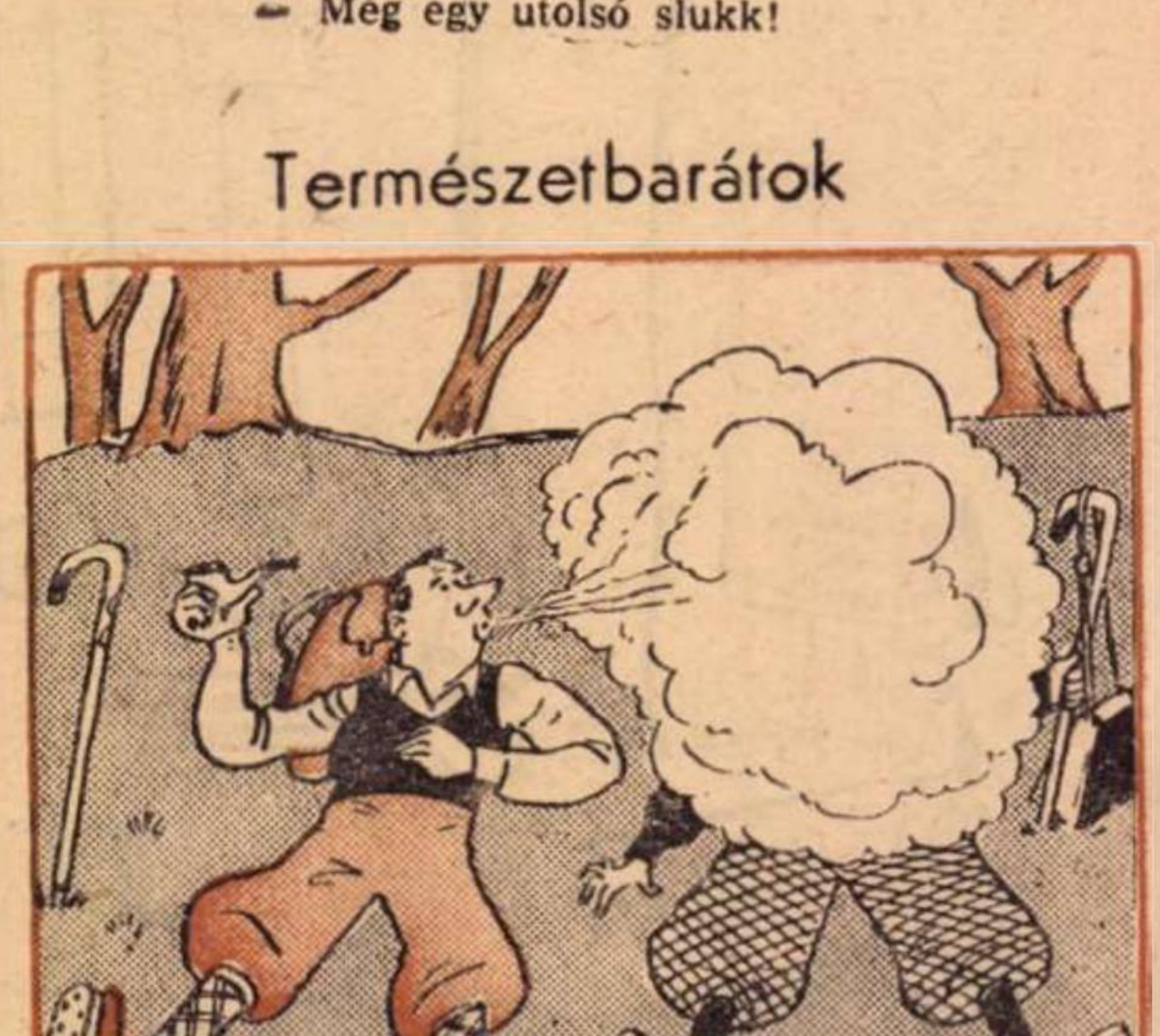

— Tudod, minden vasárnap kijövök a természetbe egy kis jó levegőt szívni!

Faluról jelentjük:

MEGKEZDŐDÖTT A DISZNÓÖLÉS

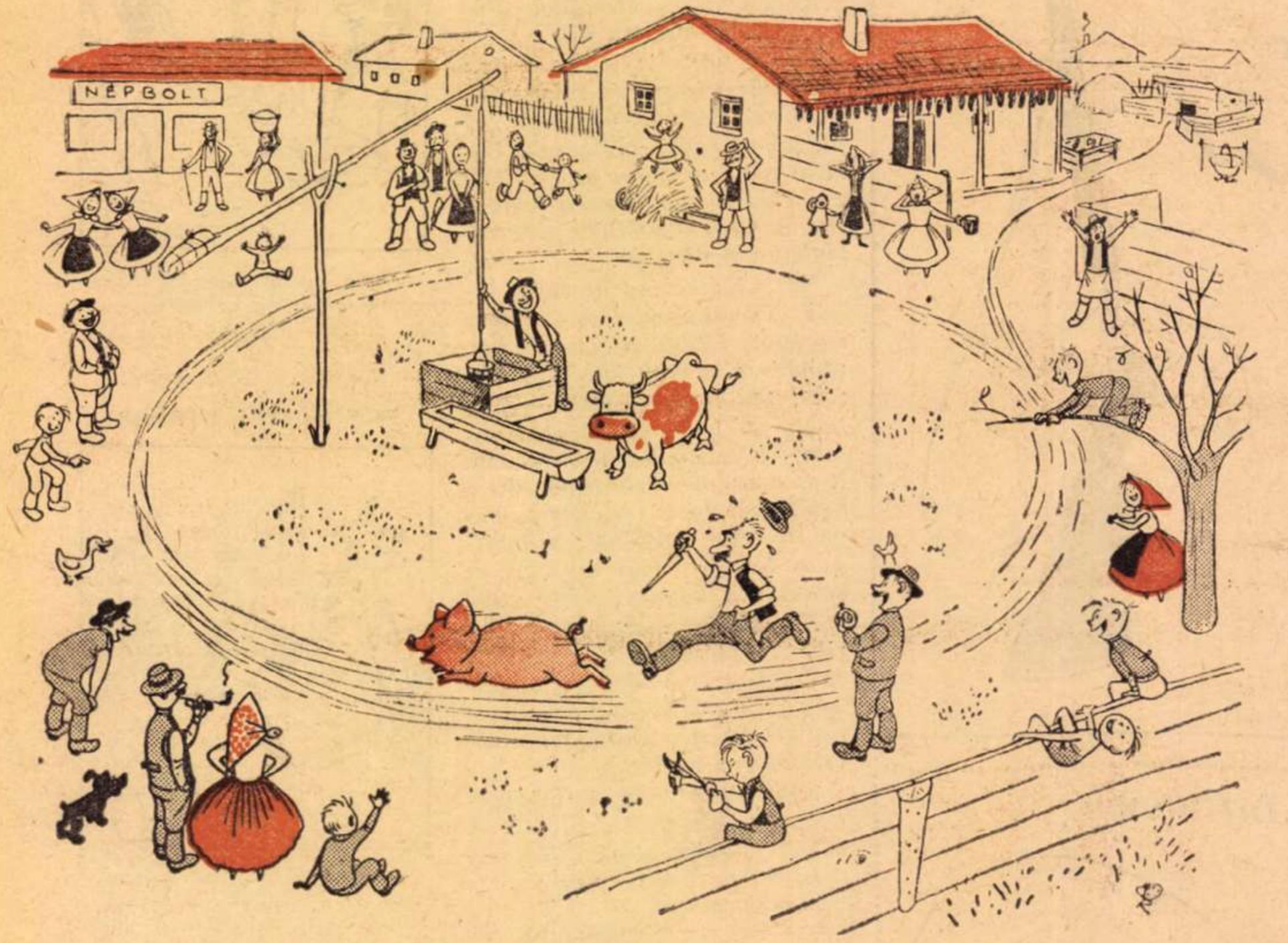

MHK-felelős: Még egy kört, Lajos bácsi és megkapja az aranyjelvényt!

Téli istállózás előtt lábápolást kapnak a szarvasmarhák

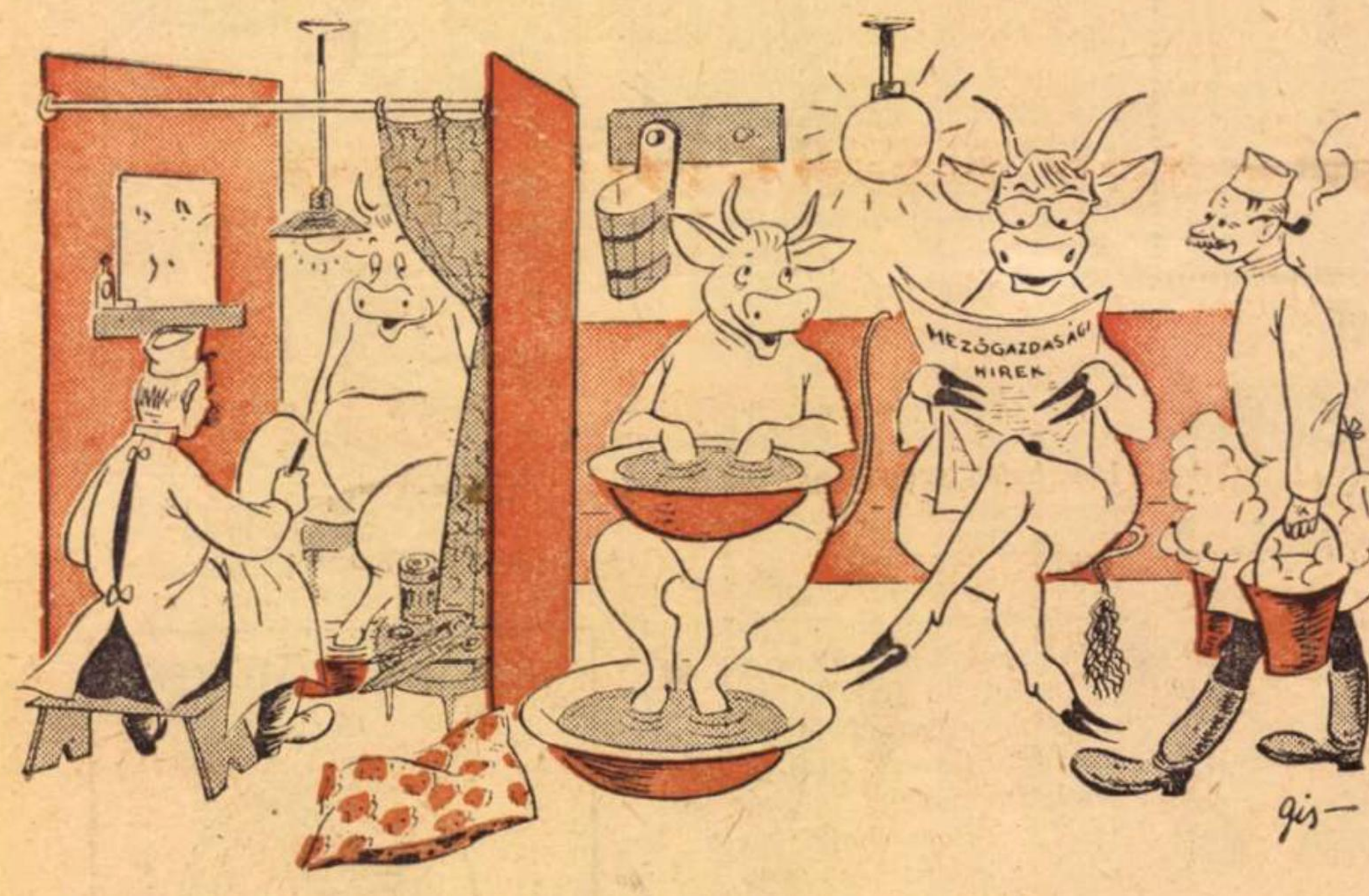

Bimbó: János bácsi, kérek a lavorba még egy kis meleg vizet!

Ezt is megpróbálja!

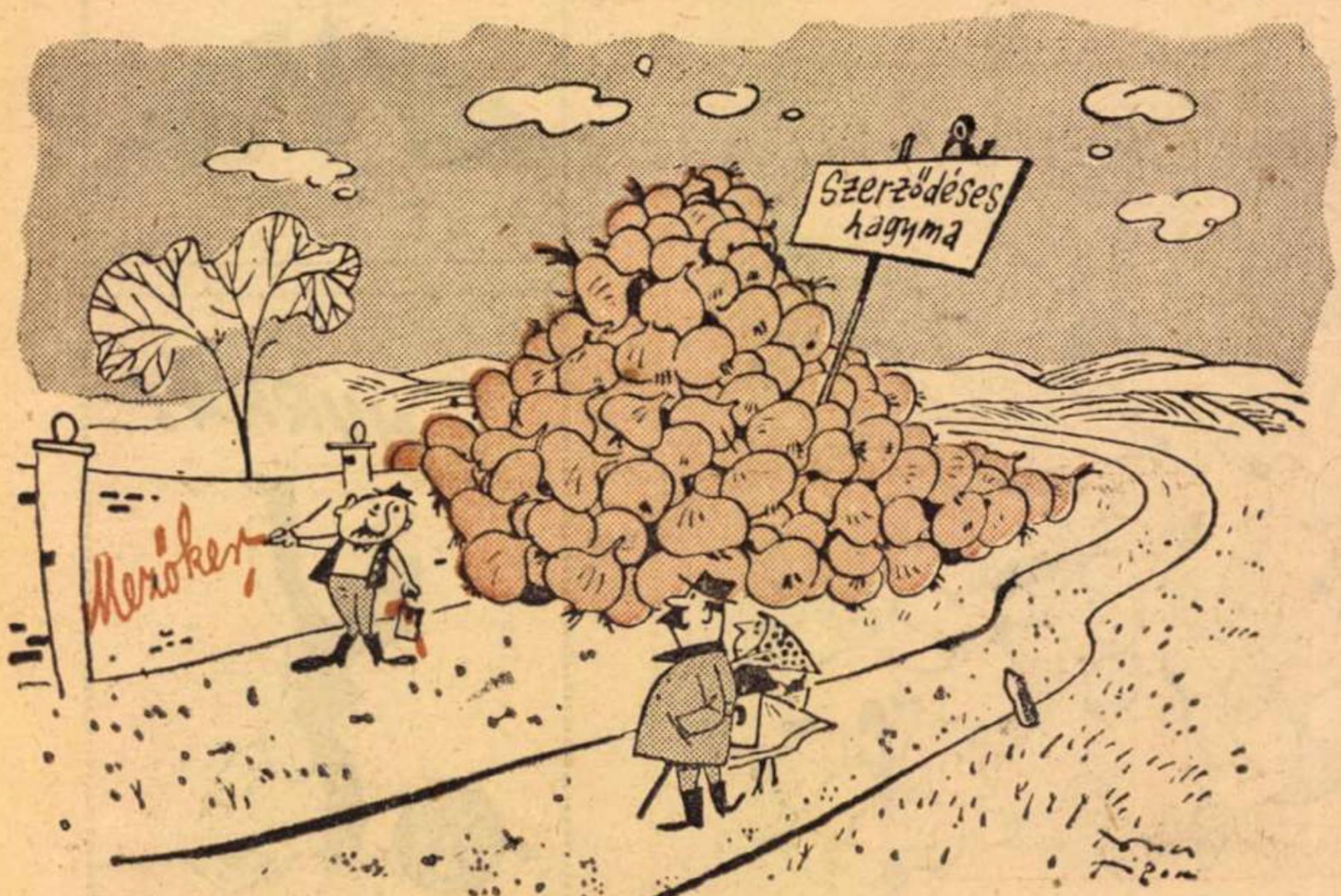

— Falrafestem az ördögöt, hátha megjelenik!

Nem szaktudásuk szerint helyezik el az agronómusokat

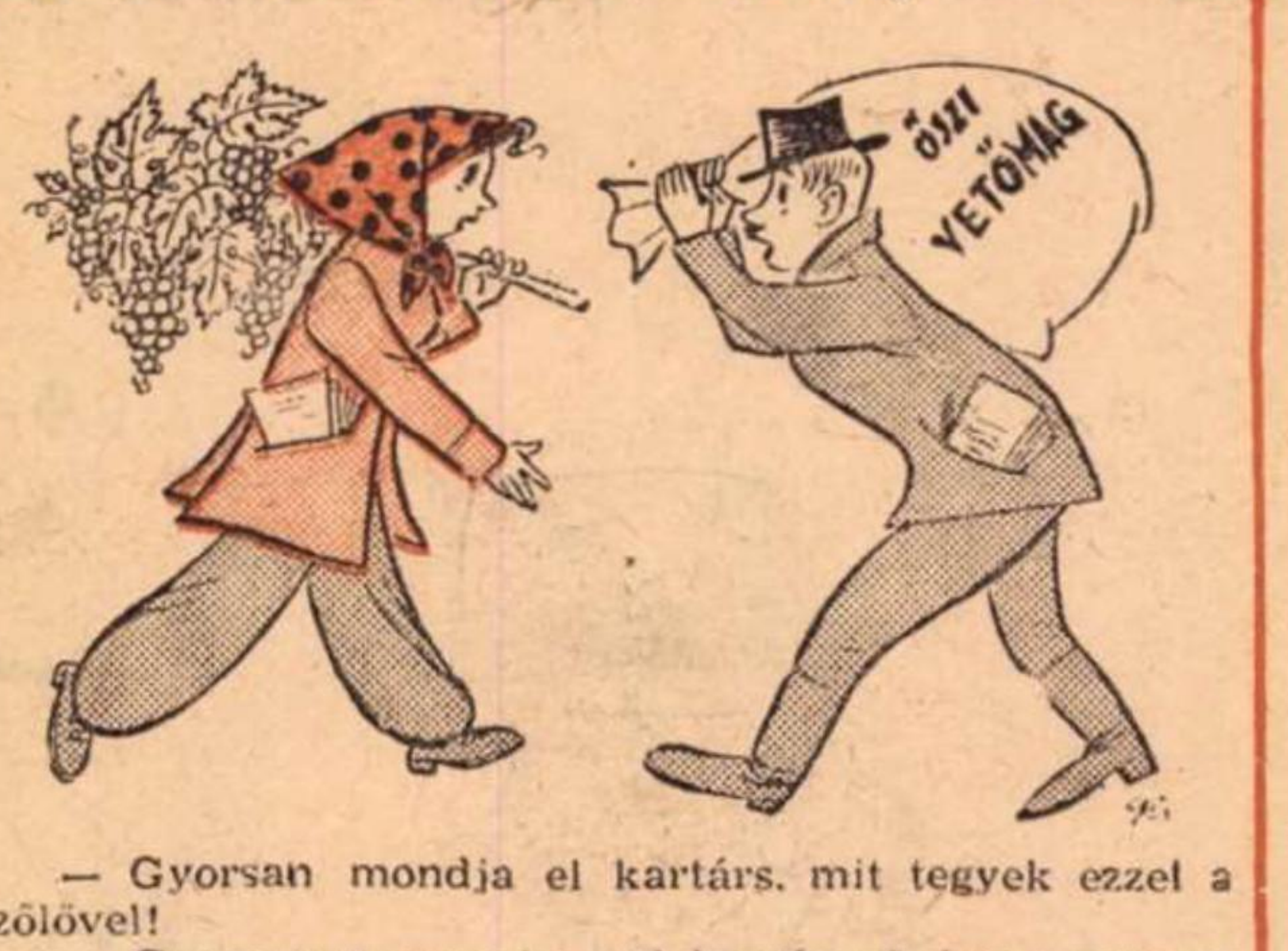

— Gyorsan mondja el kartárs, mit tegyek ezzel a szőlővel!

— Gyorsan magyarázza el kartársnő, hogy vessem el ezt a gabonát!

Aminek nem szabadna lennie

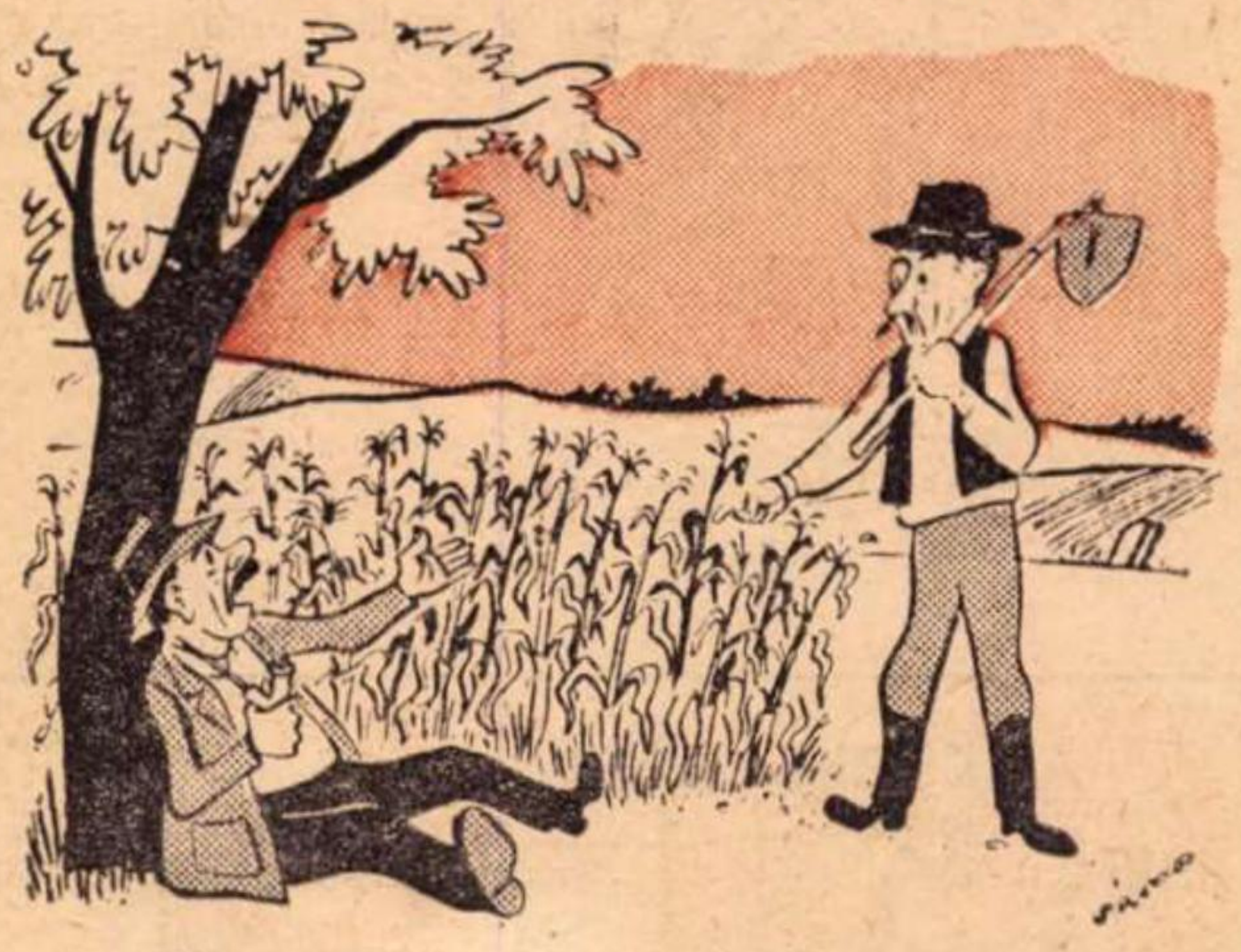

— Mi az, maga csak itt ül és bámulja a kukoricaszárat?

— Magának semmi se jó! Tavaly meg az volt a baj, hogy feléje se nézek …

Váratlan fordulat

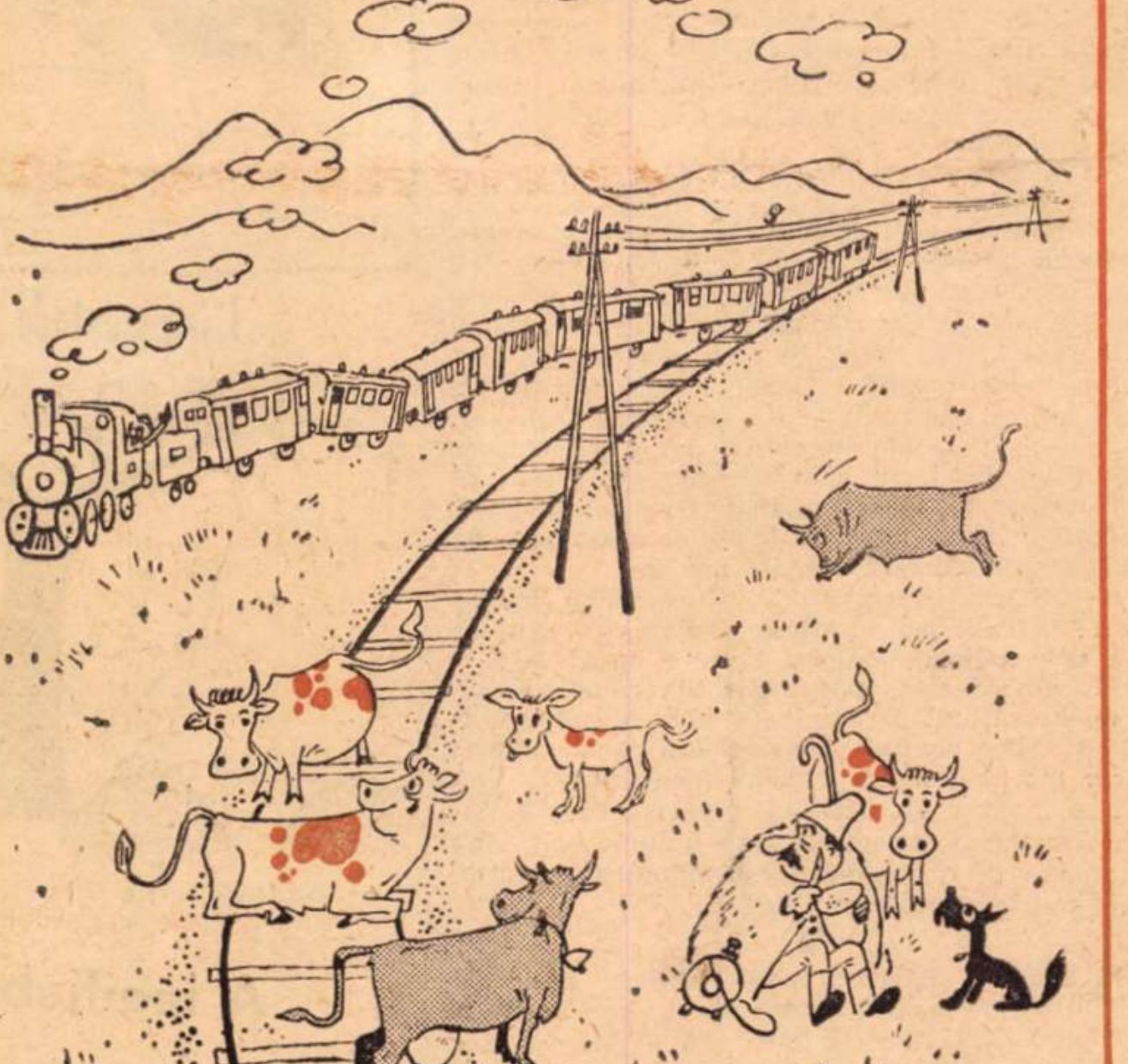

Amikor a mozdonyvezető jobban vigyáz a jószágra, mint a pásztor . .

Ahol elszemtelenedtek a pockok

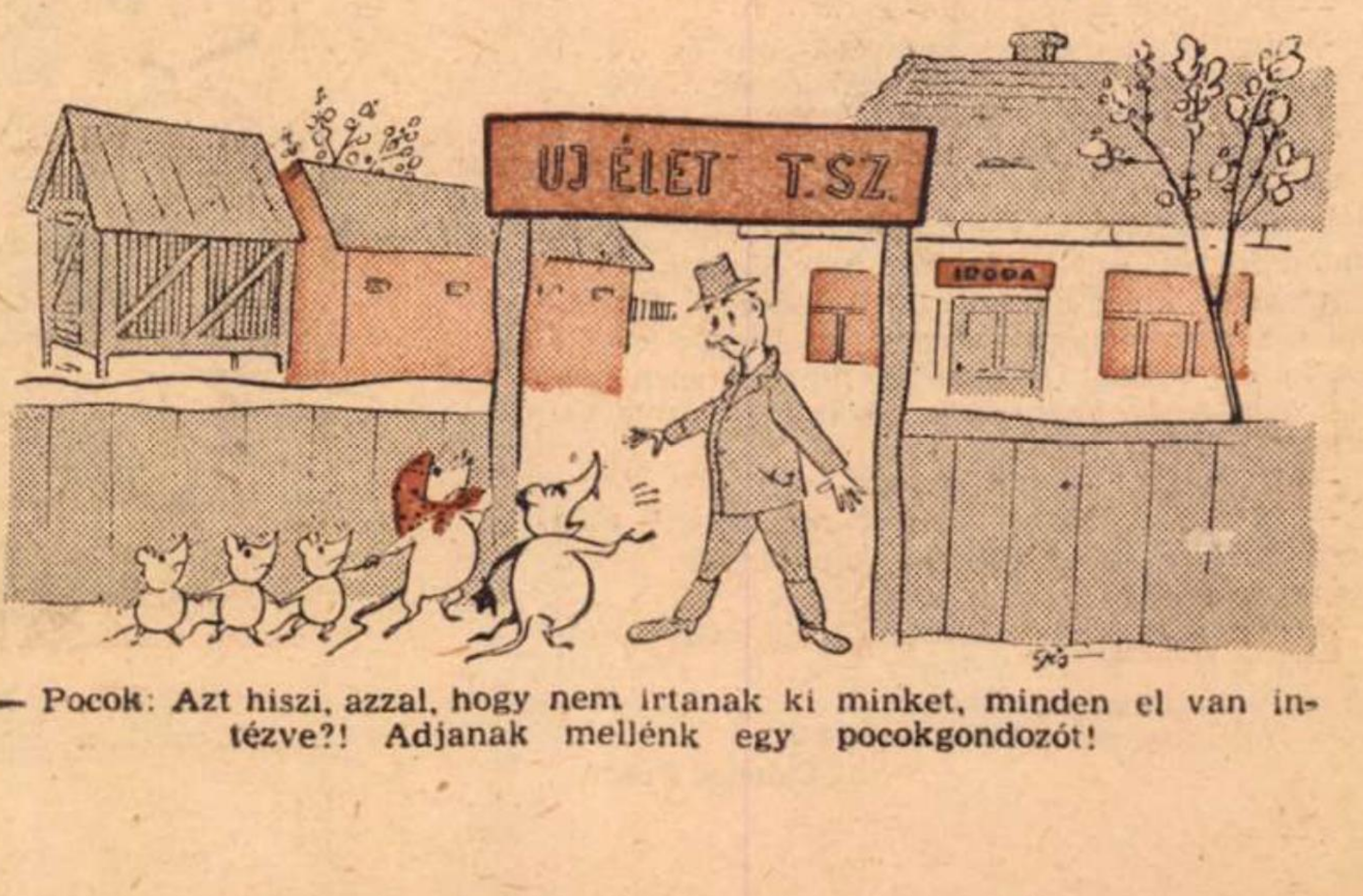

— Pocok: Azt hiszi, azzal, hogy nem irtanak ki minket, minden el van intézve?! Adjanak mellénk egy pocokgondozót!

Amerikai-nyugatnémet barátsági szerződés

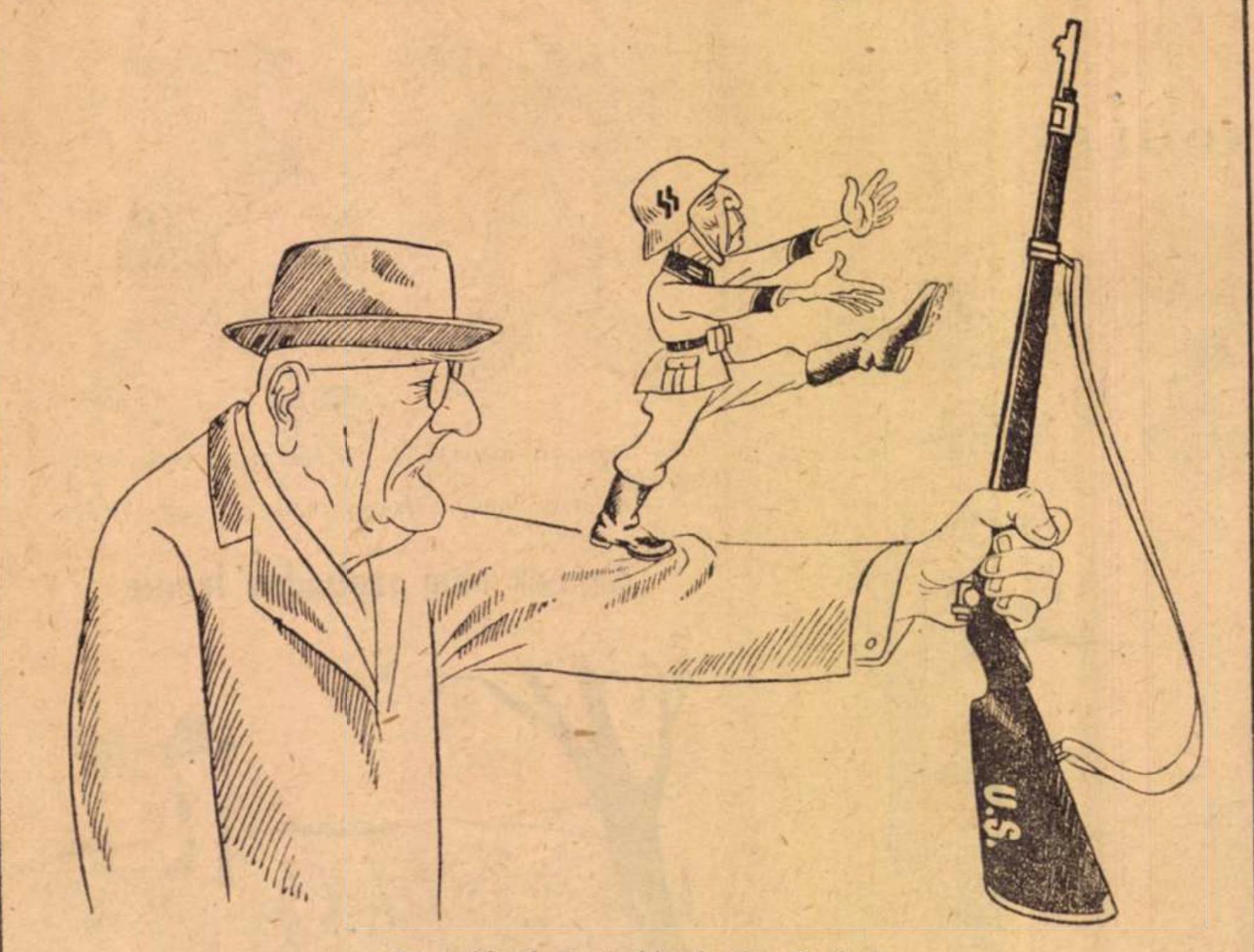

Deutschland, Deutschland, über Dulles!

CSIRKE-ÜGYEK

Faluhelyen a csirkét az utcán nevelik. Már a naposcsirkét is kiteszik a ház elé, a kotlót madzaggal a fához, vagy egy darab téglához kötik. Szegény mama sokszor egész nap egyedül van, hiába pityeg-pötyög, kotyog, hívja gyermekeit, azok távol tőle öt-hat házzal arrébb futkároznak, bogarásznak, barátkoznak a szomszéd csirkékkel.

Az utcán nevelődött csirkét valami jellel látják el, hogyha a szomszédéval összekeverődnek, ki lehessen válogatni őket. Rendesen megcsonkítják a lábán. Levágják a balláb kiskörmét, vagy a jobbláb neveletlenjét a balláb középső körmét. Szóval vágnak valahol, vagy a taréjból hasítanak ki egy recét, az alsó taréjfityegőt sértik meg, így tovább, főképpen arra vigyáznak, hogy aki az operációt végzi, annak ne fájjon...

Este mindenki összeszedi a csirkéket, vagy seprővel betereli és a szálláson megolvassa. És itt következik aztán a csirketenyésztésnek mondhatnám a legizgalmasabb fejezete: a keresés. Az egyik szomszédtól ki, a másikhoz be.

— Szomszédasszony, két kiscsirkém hiányzik... Jele: balláb, kisköröm le van vágva, nézze meg már, nem keveredött össze a magáéval?

Kivételes eset, hogy összekeveredik. Nincs. A csirke eltünt. Persze nem kell búsulni, végeredményben nemzetgazdaságunkat nem éri veszteség, mert a csirkék valahol megvannak. Van eset rá, hogy a szomszédnál több a csirke kettővel. Annyi baj legyen. Tegnap nálunk volt több hárommal... A számok kiegyenlítődnek, kérem. Majd megkerül a szomszédé is...

★

Abban a házban, ahol lakunk, hőbörtös nagy lyukak tátonganak a kerítés és a nagykapu alatt. Az öreg Mári néni, ötödik házbeli szomszédasszony jött át egyik este lihegve:

— Kedves szomszéd, öt nagy rántani való csirkém elveszett. Megnézem itt maguknál is, mert annyi lyuk van itt a kerítés alatt, hogy az egész utca aprójószága bejöhet ide. Be kellene dugni ezeket a lyukakat!

Erre én:

— Már mint hogy én dugjam be a lyukakat, hogy az utca csirkéje ne jöjjön be?!... Na, hallja, szomszédasszony, én nem dugom be!... Inkább azért dugom be, hogy ne menjenek ki...

— Ugy, hát így állunk?

— Igy! Egy cseppet se haragszom én azért, ha a mi udvarunkra idegen aprójószág bejön... Különösen, ha nagyobbacskák... Érti ezt mama?

— Igen? Na jó, hogy tudom!

— Általában véve én és a családom egészséges életösztönnel rendelkezünk. Megeszünk minden idegen csirkét, akiért nem jönnek, vagy huzamosabb ideig nálunk tartózkodik... Egyébként ma nem vettem észre, hogy idegen csirke jelentkezett volna. Délután jött be két szép példány, sajnos, azonban azok rövid idő mulva távoztak!

— Hallatlan! — hörög Mári néni.

— Nana!... Maga, mama, nem evett még idegen aprójószágot? Na ki vele bátran, evett, vagy nem evett?

Néz a szemembe, de nem bírja sokáig, elkapja a fejét. Indul a kapu felé és elneveti magát. A kapuban azt mondja:

— Hallja, maga jól érti a csiziót.

Csurka Péter

Influenza

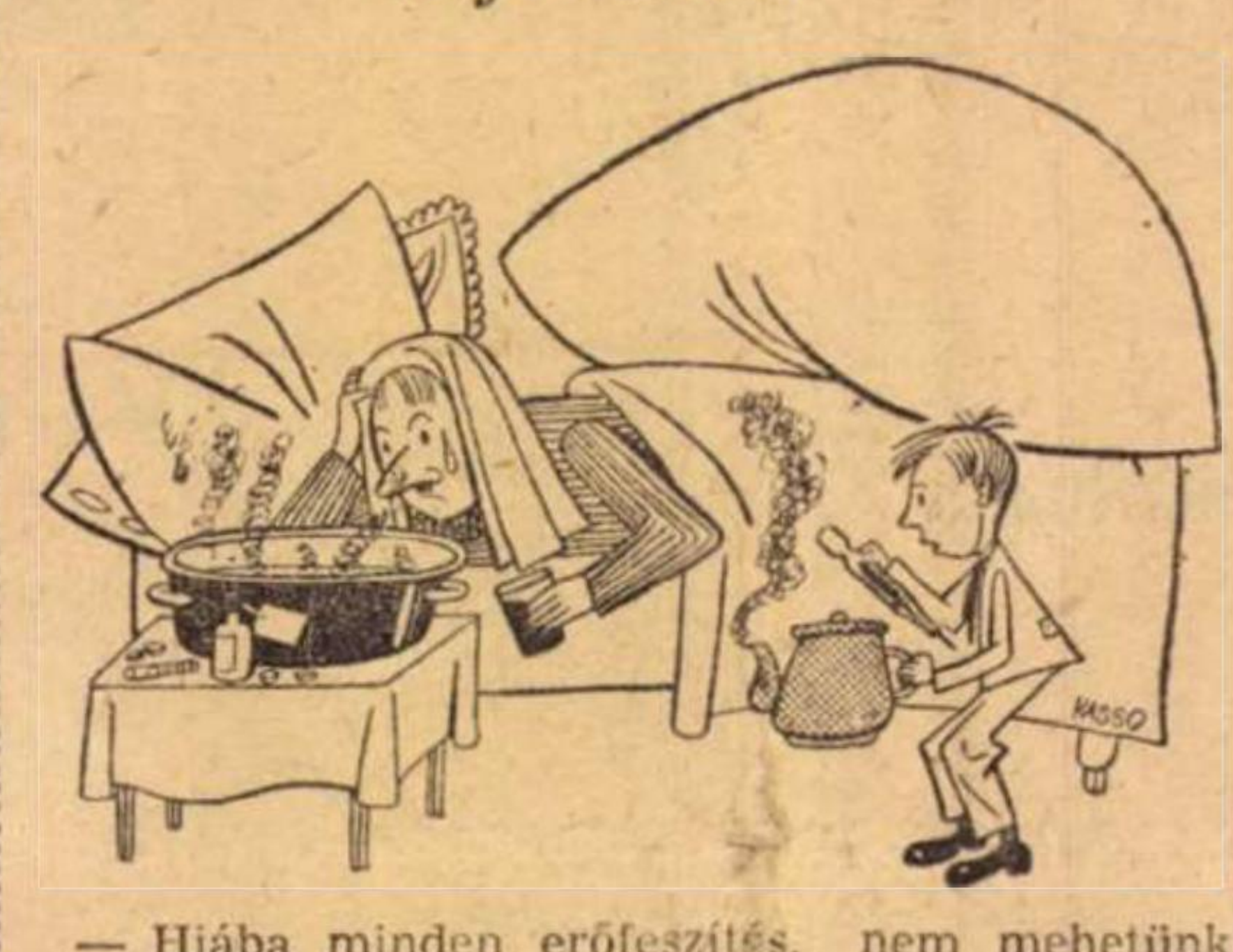

— Hiába minden erőfeszítés, nem mehetünk holnap meccsre!

Tisztességtudó fa, ősszel

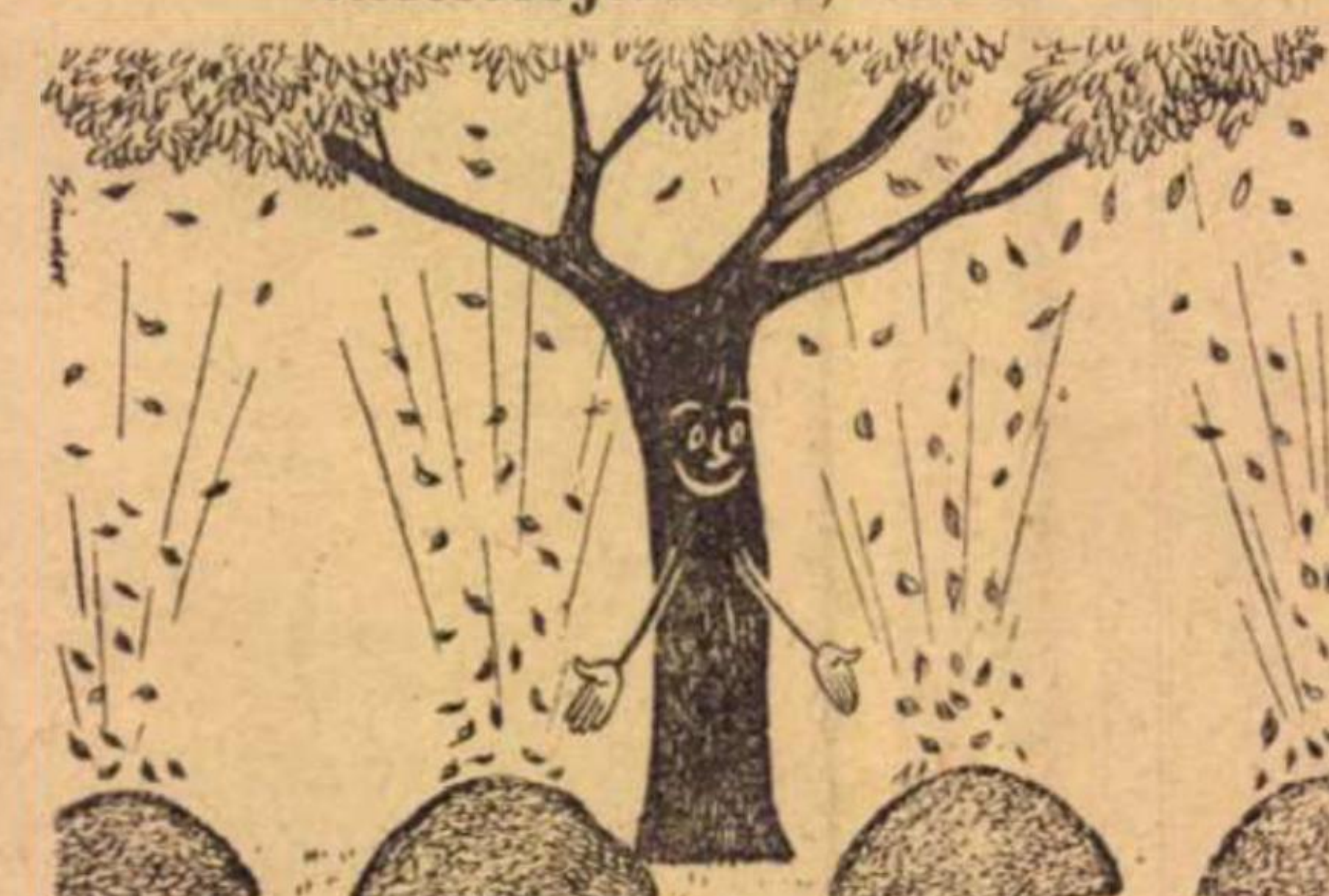

— Na, most csak meg lesz elégedve velem az utcaseprő kartárs!

A legifjabbak Miskolcra utaznak...

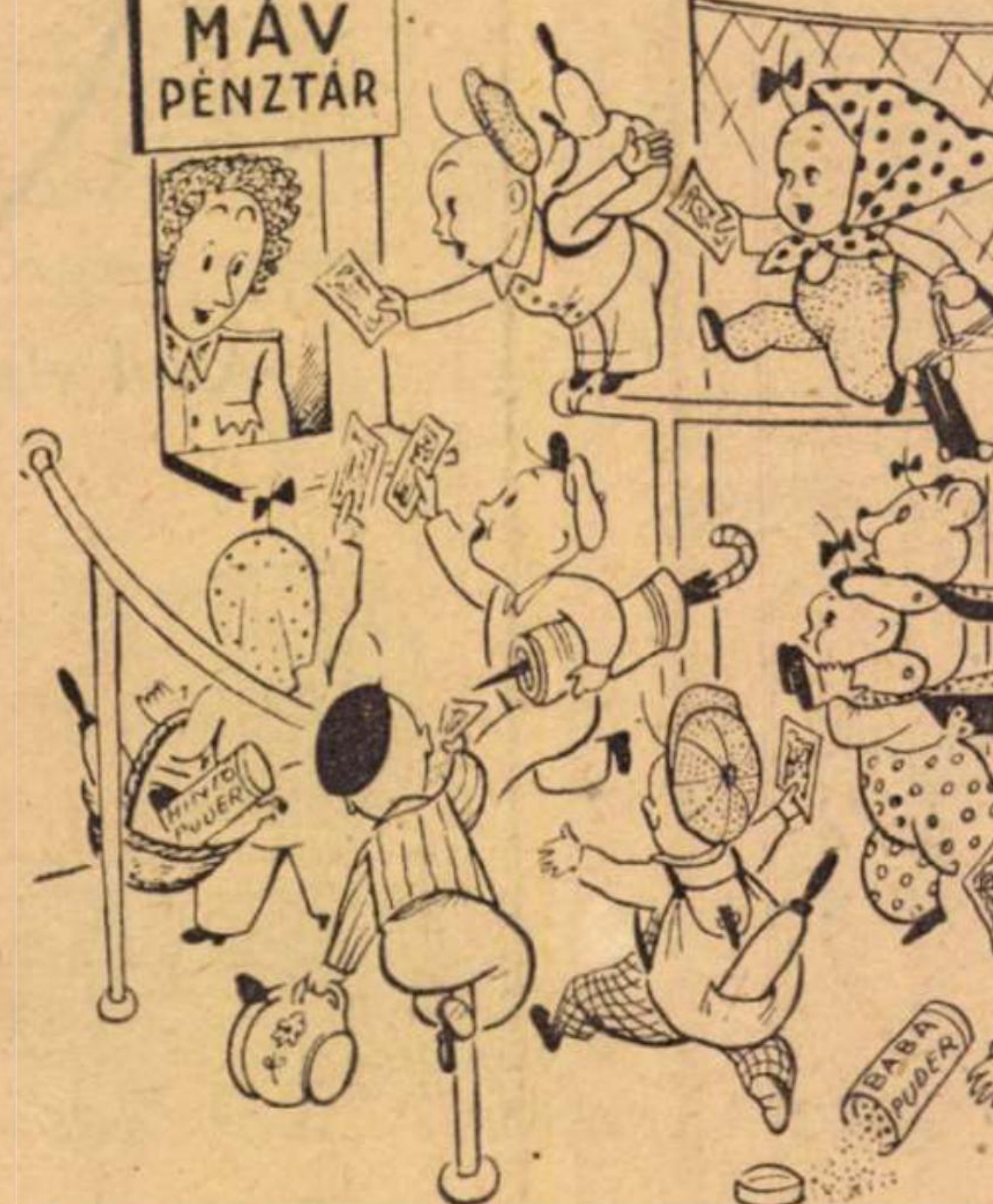

...mert a miskolci pályaudvaron korszerűen berendezett gyermekváróterem épül.

Darvas Szilárd:

Nyershúsevő és Ravasz

Ha hihetek másodszülött gyermekem, Ferenc rádióközvetítéseinek, az Állatvilág érdeklődésének középpontjában ezidőszerint az Oroszlán—Róka futballmérkőzés áll.

Ferike ugyanis — szakítva korábban végzett és sokatigérő irodalmi tevékenységével — felcsapott rádiószpikernek. Beáll a rádió mögé ez az elzüllött zseni és reggeltől estig közvetíti az Oroszlán—Róka állatvilágbajnoki döntőjét.

Két névtől zeng az egész lakás: Nyershúsevő és Ravasz nevétől. Előbbi az oroszlánok, utóbbi a rókák középcsatára.

— Most Ravasznál van a labda — hadarja a legklasszisabb Szepesi-stílusban — de Nyershúsevő máris rajta van a nyakáján. Ravasz kicselezi, maga elé teszi, farkával továbbítja a labdát; már ott van az oroszlánok kapuja előtt, góól!

Naphosszat marakodnak Ferike előadásában Nyershúsevő és Ravasz, cselezik, lökik, „faltolják“ egymást és tizenegyest rúgnak, mert a másik manccsal érintette a labdát.

Néha zúgó aggyal megkérdem Ferikét, miért hívják a rókák középcsatárát Ravasznak, mikor tudvalevően minden róka ravasz.

— Ez a legravaszabb — mondja.

Ugyanebből az okból hívják az oroszlánok csapatkapitányát Nyershúsevőnek. Ő a legnyershúsevőbb.

Mindkét csapatban vannak még kisebb csillagok, akiknek neve a közvetítések során megüti fülemet, úgymint a rókák balfedezete, Kakasmajszoló, továbbá Szőrös, a jobbösszekötő. A legmeglepőbb neve a kapusnak van, ezt Jenőnek hívják. Megkérdeztem, miért.

— Már az apját is úgy hívták — mondja Ferike.

Az oroszlánoknál Bőgő, Sörényes és Villogó az áttörhetetlen belső trió. Ám, ismétlem, ezek csak halvány bolygók a két sztárhoz képest.

Magyarázgatom Ferikének, hogy minden elismerésem ezé a huszonkét bozontos játékosé, de azért ne feledkezzen meg arról, hogy egyéb lakói is vannak az erdőnek: tudós baglyok, énekesmadarak, mókás majmok... Beszélhetek neki. Tovább közvetít és zeng a ház.

Nem baj, hiszen még gyerek... Ő még kinőheti...

Ötletnap

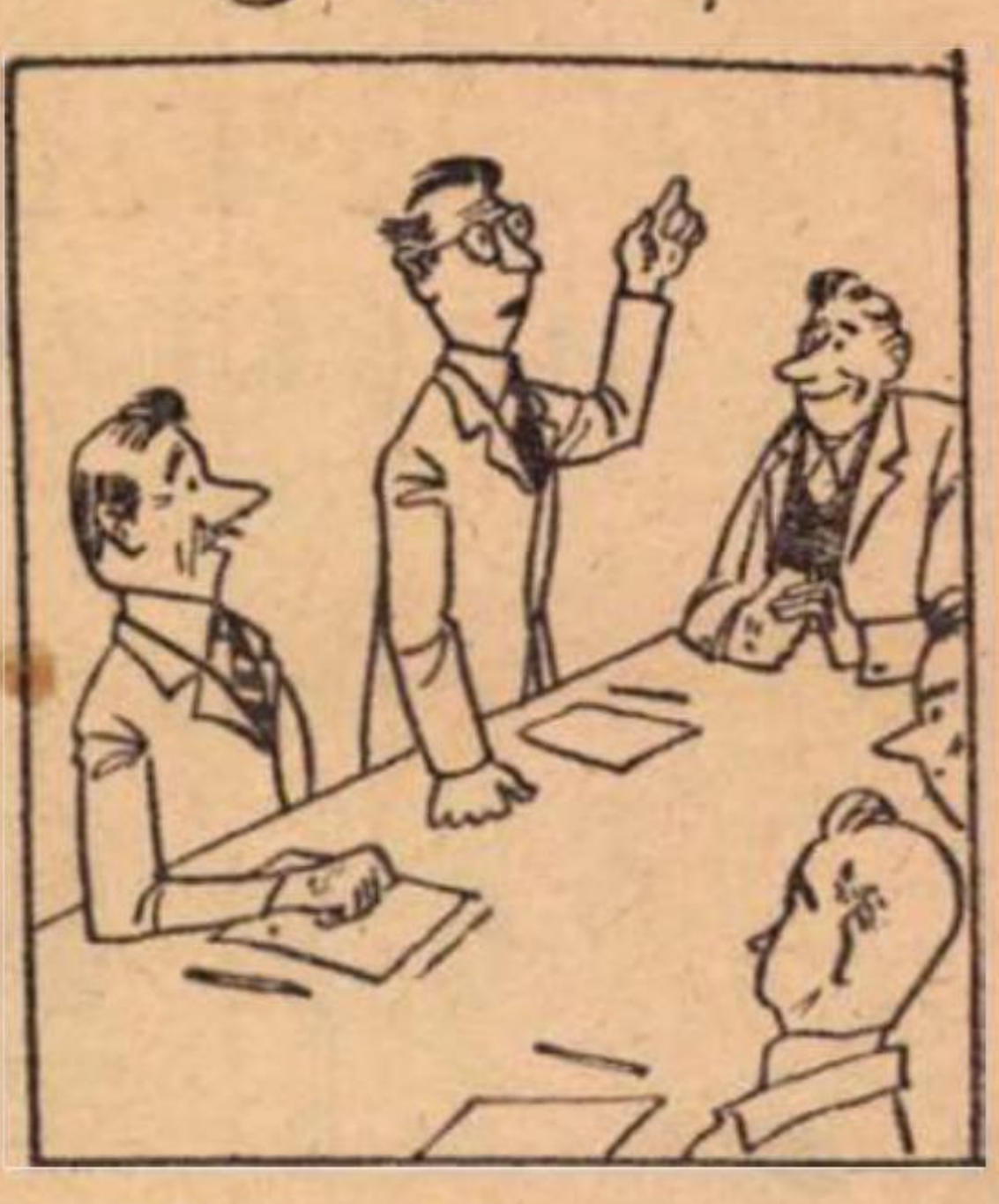

— Van egy ötletem: a légprésnyomókat kenjék be szilvalekvárral, akkor jobban fognak működni!

— Nagyszerű! Száz forint!

EGY HÉTTEL KÉSŐBB:

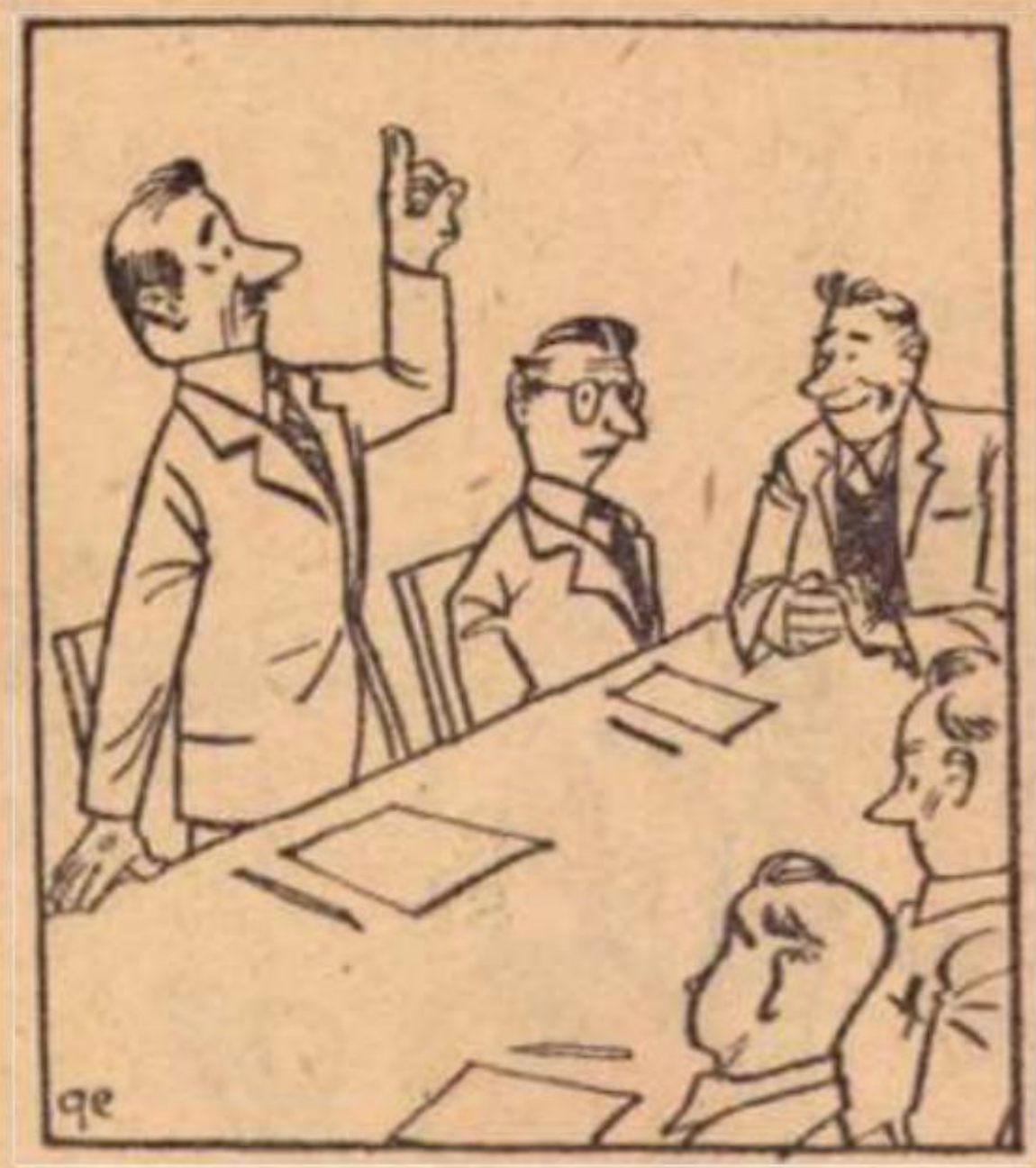

— Van egy ötletem: a légprésnyomókról töröljék le a szilvalekvárt, mert ragadnak és lassítják a munkát!

— Nagyszerű! Száz forint!

Iskolások 1954

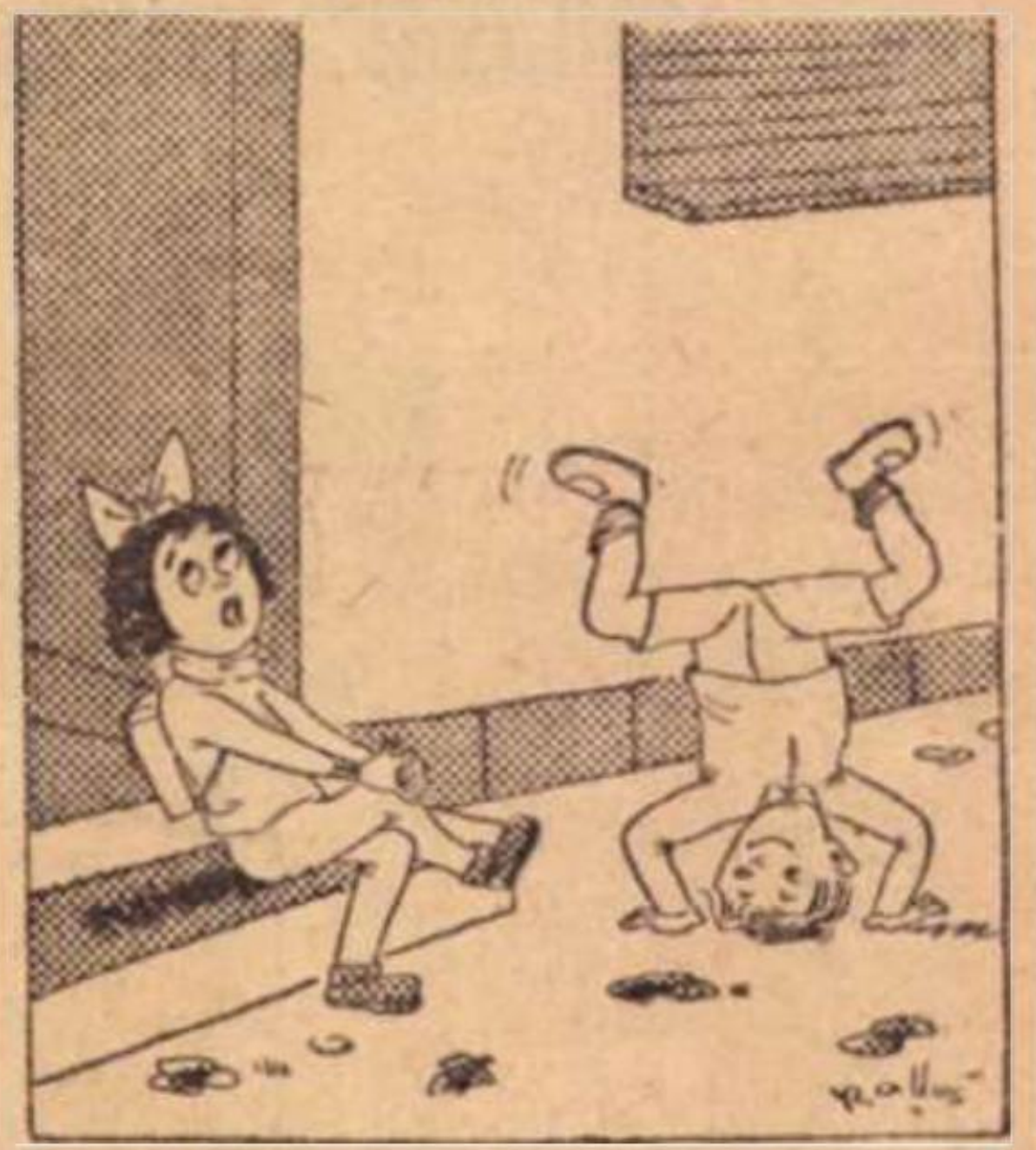

— Nézd Lacikám, engem ilyesmivel nem lehet szédíteni, tudhatnád, hogy előttem főleg a szellemi értékek számítanak...

HÓBORTOS ÖTLETEK

IX.

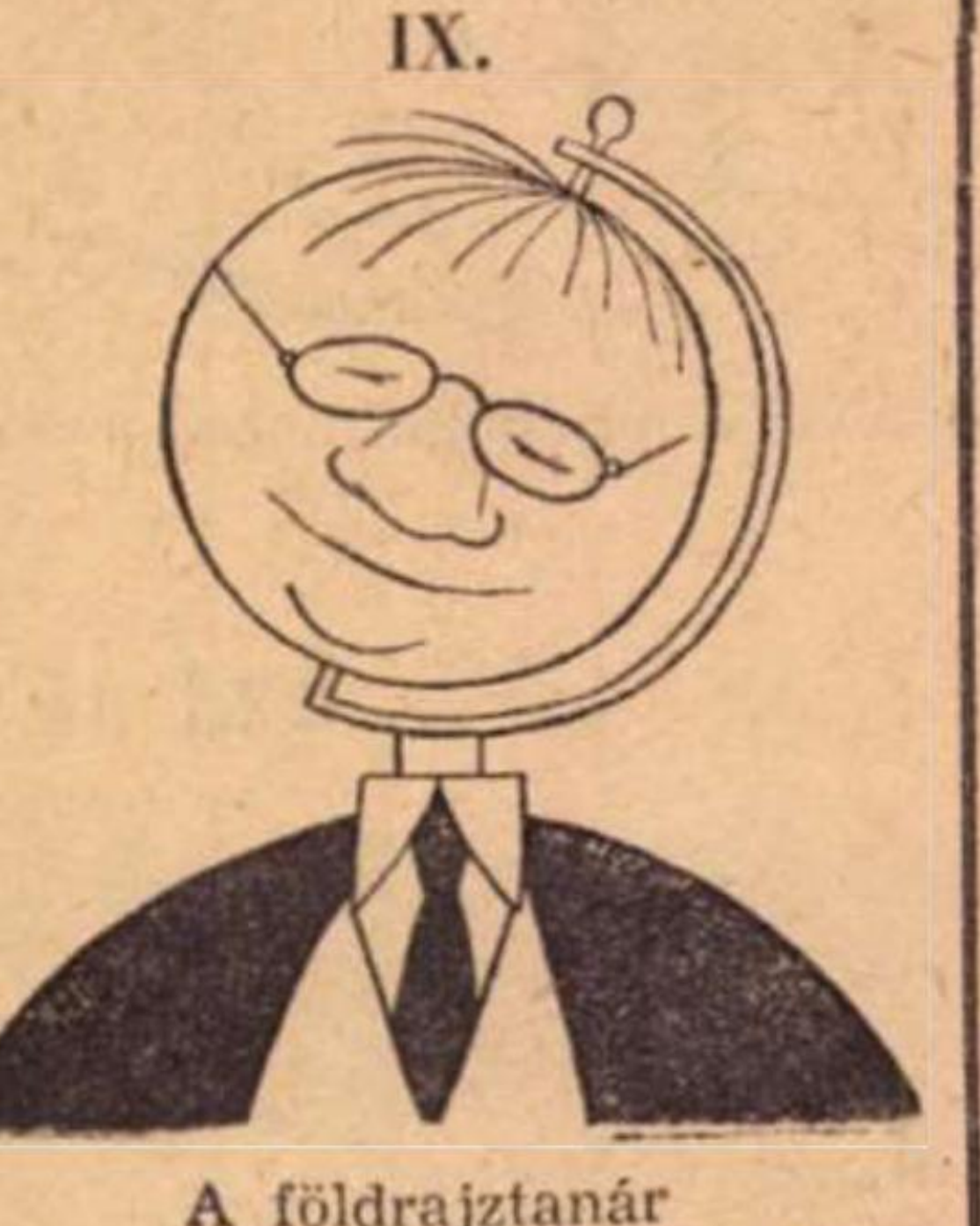

A földrajztanár

(Kaján Tibor rajza)

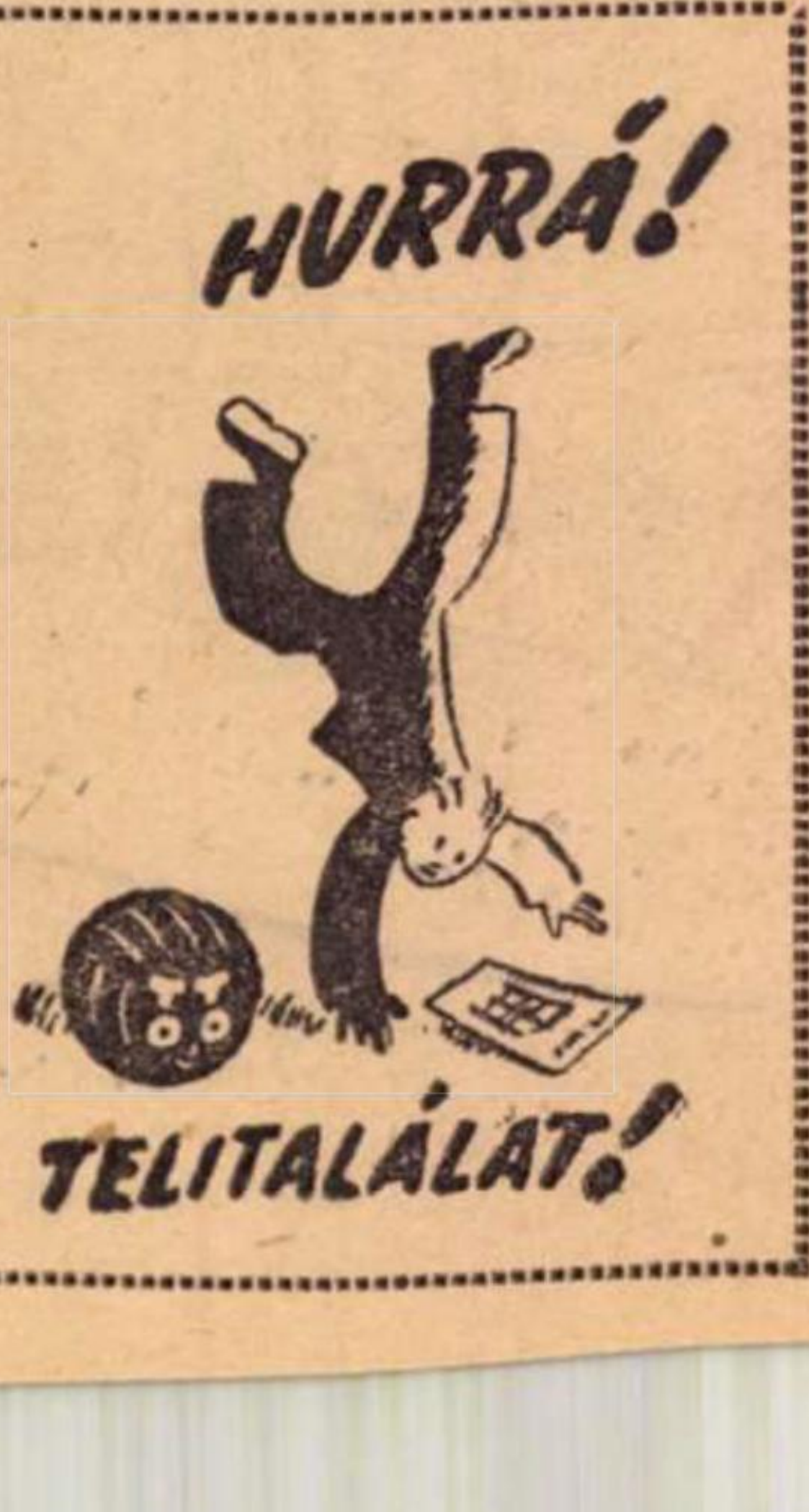
HURRÁ!
TELITALÁLAT!

Kulturfront

Színpadi vacsora

Egyik vidámműfajú színházunk délelőtti próbáján beültem a nézőtérre. Egy kis darabomat próbálták, elmerültem abban a kéjes érzésben, amely minden szerzőt eltölt, amikor a színészek szájából hallja saját szavait. Egyszercsak megrázza a vállam az egyik epizódszínész:

— Nem rossz ez a jelenet, de a multkori darabod, az volt csak az igazi! — mondta elismerően.

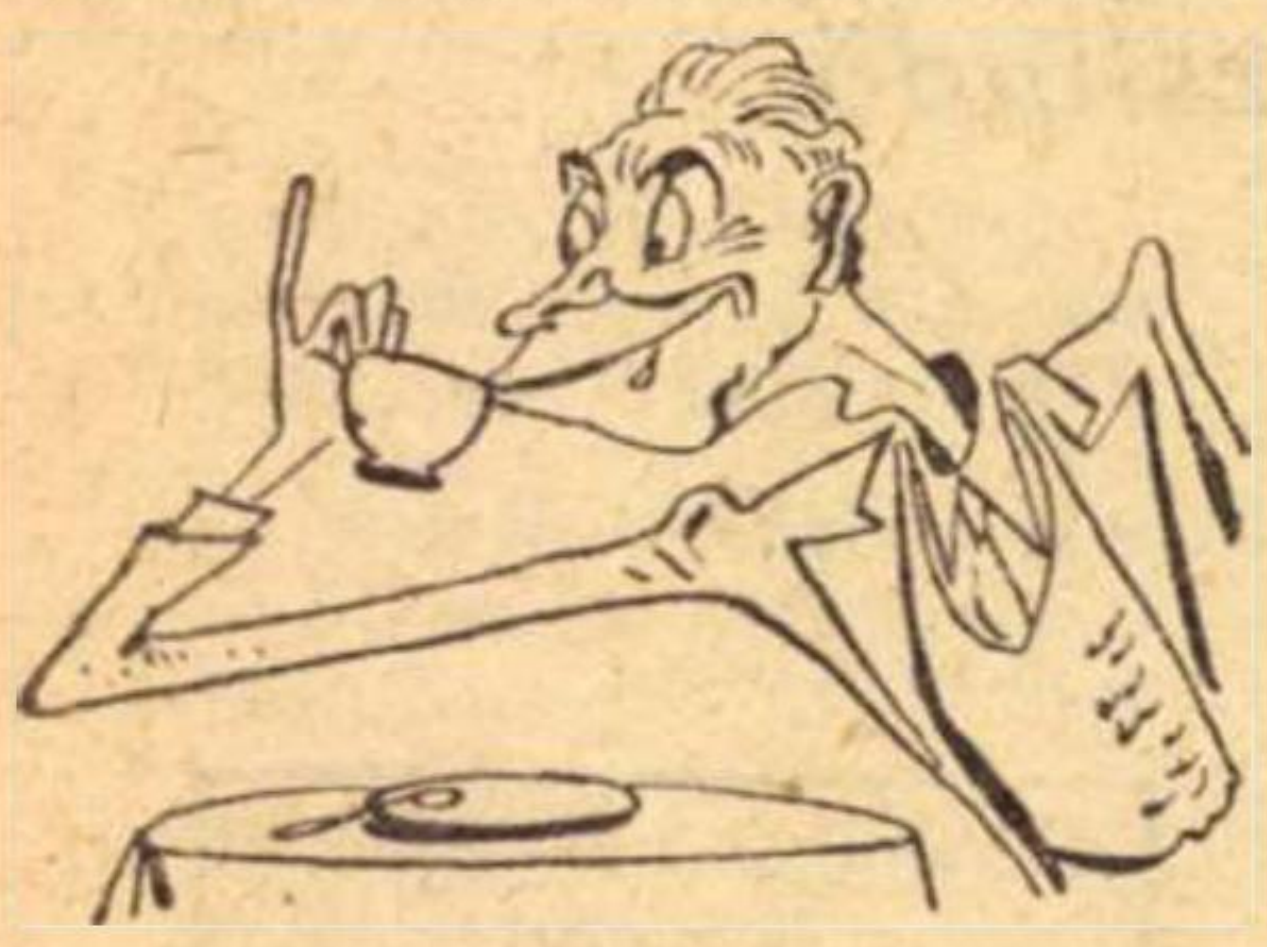

Kihúztam magam és gondolatban végigfutottam a kitűnőnek tartott cselekményen, a gondosan megírt párbeszédeken és a fordulatos befejezésen.

— Mégpedig — fejezte be ezalatt mondatát a színész — azért volt jó darab, mert minden este ingyen ihattunk benne feketét. Jó ötlet volt beleírni . . .

Csalódottan krákogtam egyet és úgy tettem, mintha minden figyelmem a színpad felé irányulna.

— Te — ragadta meg kabátom szélét a színész — az új darabodban egy ügyfelet játszom. Nem írnád be, hogy az ügyfél szendvicset majszolva jön be? . . . Vagy . . . vagy megkínálnák likőrrel esetleg, amit örömmel elfogadna — csillant fel sóváran a szeme. — Neked az úgysem kerül semmibe, nekem meg nagyon jól jönne ez a kis potya harapnivaló . . .

A legközelebbi éjszakán lidérces álom fogott el. Azt álmodtam, hogy a színészek valamennyi kívánságát teljesítettem. A kis jelenetet ennélfogva némileg módosítottam. A cselekmény eredetileg egyszerű hivatalszobában játszódott, a mindennapi munka és szerelem kérdéseit tárgyalta. Az új változat szerint a darab a vállalat ötéves jubileumának díszvacsoráját örökítette meg. A jelenetben cselekmény nem volt, elejétől a végéig csak ettek és ittak. A feszültséget csak az jelentette, hogy idejében tálalják-e az erőlevest, a félreértést az a rész képviselte, amikor párolt marhaszelet helyett pácolt marhaszeletet hoztak be. Ilyen dialógokat írtam:

— Artur, maga roseibnivel szereti az ürükotlettet?

— Óh, igen, egy nagy adagot kérek.

Később ezt a dramaturg átiratta krumplipirére, mert azt a komikus szereti, de én ragaszkodtam az írói szabadsághoz, végülis pikáns burgundi szósz mellett döntöttünk, bár tartottunk attól, hogy a kritika emiatt pikánsnak tartja majd a jelenetet.

A finálé volt a leghatásosabb. Óriástortát hoztak be, amely a Népstadiont ábrázolta és mindenki — egy-egy szektorral a kezében — teliszájjal énekelt.

A századik előadást követő banketten csupa túltáplált, joviális külsejű színész jelent meg. Kétszersültet és Salters-vizet kaptunk, hiszen ilyen előadás után úgysem tudott volna egyikőjük sem enni.

A beszédek során valamennyi színész új zseniként üdvözölt engem, kitértek a darab ügyes gasztronómiai fogásaira, amely páratlan az eddigi drámairodalomban. Válaszomban arra hivatkoztam, hogy több reprezentatív étterem étlapját áttanulmányoztam, mielőtt a darab átírásához hozzáfogtam.

Hajnali kettő körül oszlott szét a társaság, virágos hangulatban, az aznapi előadásból kimaradt néhány üveg burgundi elfogyasztása után. Amikor távoztam, ezt hallottam félhangosan attól az epizódszínésztől, aki az egész szendvicsdolgot kezdeményezte:

— Ez a darab akkor lett volna igazán jó, ha a savanyúpaprikát a szerző májusban átírta volna uborkasalátára . . .

Tardos Péter

Az ideális üzemi közönségszervező

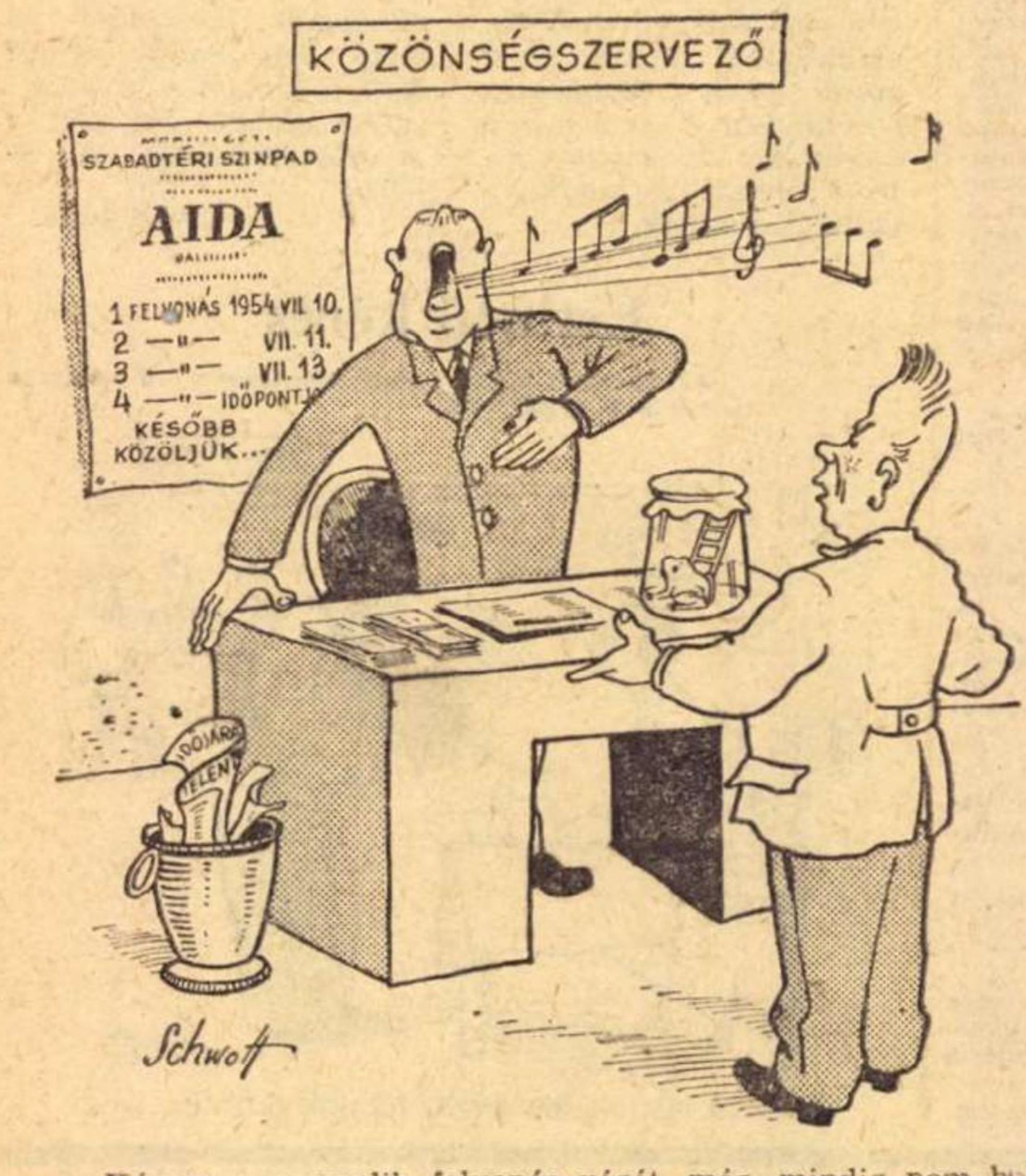

— Kérem, a negyedik felvonás végét még mindig nem hallottam . . .

— Hát idefigyeljen! . . . Ez volt a záró-ária!

Illusztráció a költői vitához

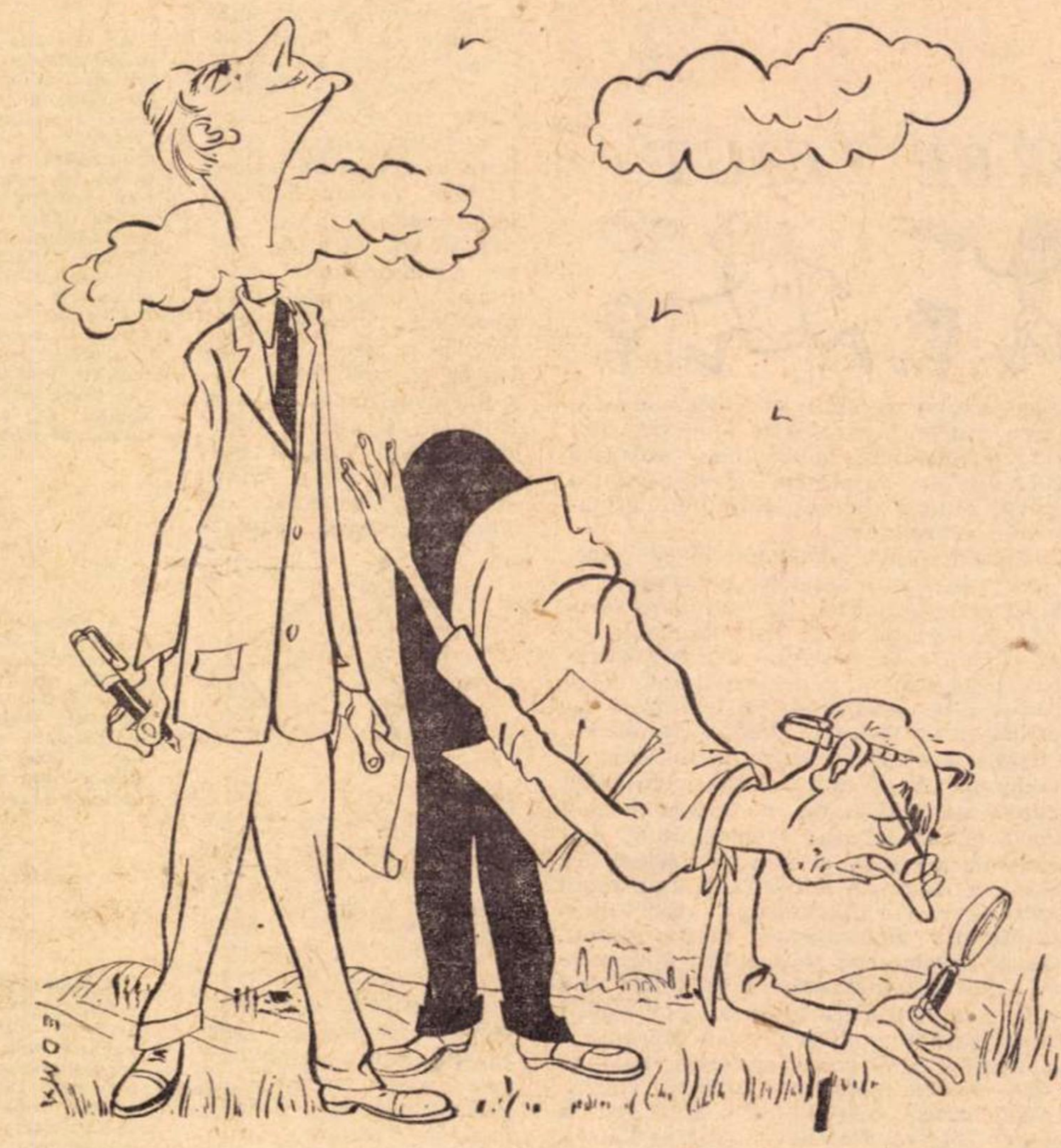

A parnasszista és a naturalista.

TART MÉG A GICCS-KULTUSZ

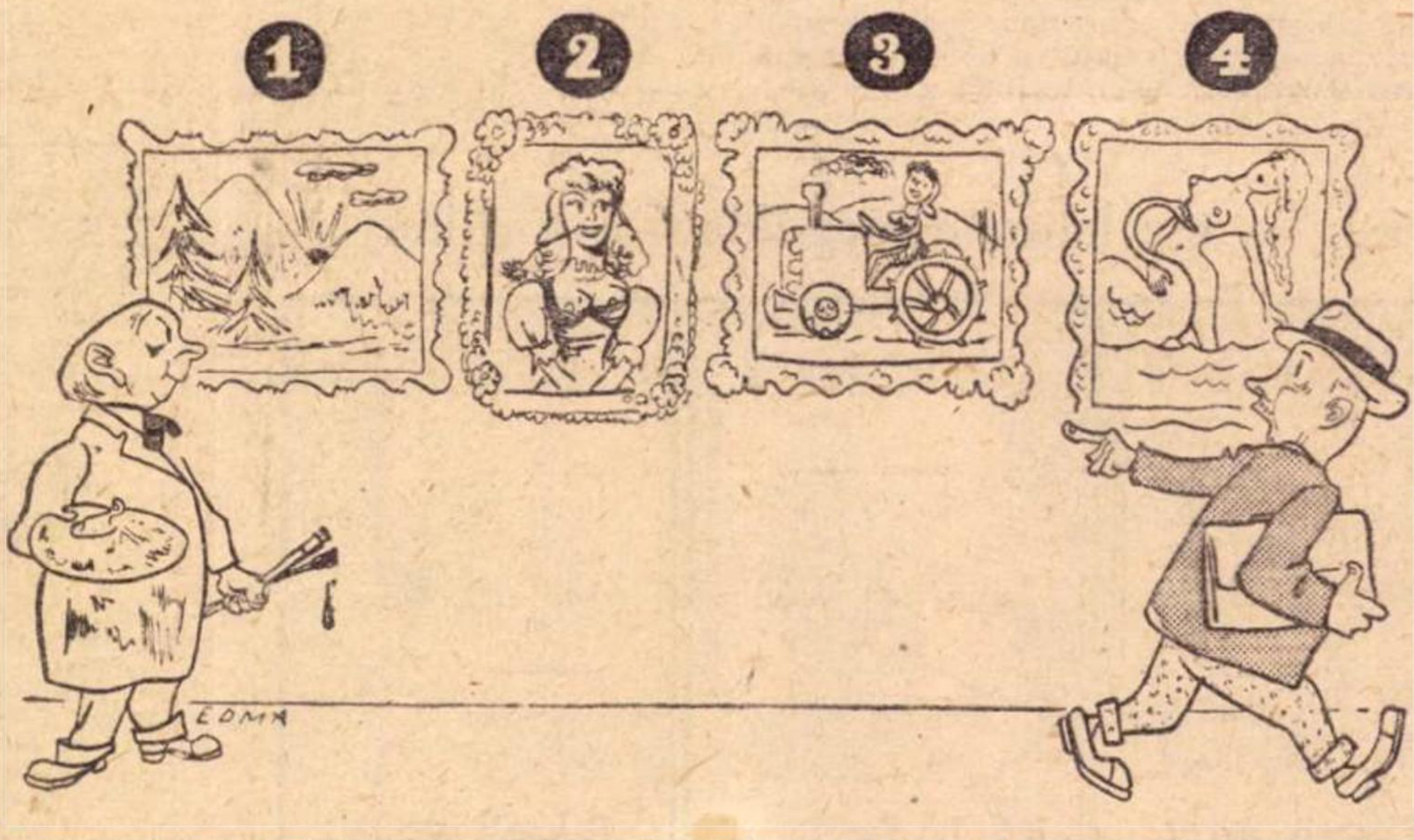

Ügynök: A 3-as számból kérek egy féltucatot hétfőre, de mind a hat mestermű legyen!

STEFÁNIA GRODZIENSKA

Kiről lehet írni?

(Egy szatíra-író panasza.)

A jampecről írtam egyszer szatírát.
Kvatovszki az utcán másnap megbírált:
— Hát, nem vártam, hogy ezt velem megteszed,
Kékszemű, mint jómagam a jampeced!
Haja színe szőke, akár az enyém.
Megvallom, hogy sért engemet ez a tény.
Az én külsőm jampecekre ne ragaszd!
Remélem, hogy megszívleled e panaszt . . .

Fecsegőről írtam aztán szatírát.
Kovalszki az utcán másnap megbírált:
— Szürke ruhát visel a te fecsegőd,
S kutyát tart, mint én tartottam ezelőtt.
Ha tollad ily ocsmány típust jellemez,
Ne add rá az én ruhám! Sért engem ez.
Öltöztesd a fecsegődet barnába,
S ne kutyája legyen, hanem macskája! . . .

A lógósról írtam később szatírát.
Dombrovszki az utcán másnap megbírált:
— Ez a lógós pont elektrotechnikus.
Tiltakozom! Jut tán nékem ennyi juss.
Az én mesterségem kellett teneked?
Megindító e baráti szeretet.
Jövőben ha lógósról írsz, — intelek:
Mázolót írj! . . . Köztünk lógók nincsenek!

Spekulánsról is írtam egy szatírát.
Makovszki az utcán másnap megbírált:
— Spekulánsra ruháztad a nevemet,
Büntetlenül velem ezt nem teheted!
A Makovszki gyakori név, elhiszem,
De krokiban ne használja senkisem!
Pozitív hős neve legyen Makovszki!
Spekulánsok szerepében ne hozd ki . . .

Bánatomban írtam egy új szatírát,
Olyat, hogy majd ne érhessen semmi vád.
Irtam: — Volt egy aljas ember, zöldhajú.
Narancsszínű szemeiben mélabú,
Ködmönt viselt, balarcán meg sebhelyet,
S ez az ember kígyót húzott eb helyett.
Pettyező volt. Szebb mesterség lehet-e?
Mirbikirszki Kacsiszláv volt a neve . . .

Másnap ahogy sétáltam nagy boldogan,
Kvatovszki és Kovalszki csak megrohan,
Dombrovszki és Makovszki is odajön,
Zuhog árva fejemre a szó-özön:
— Hol láttál te életedben pettyezőt? —
— Ne téveszd a hajszínnel a zöld mezőt! —
— Hol láttál te csörgőkígyót pórázon? —
— Tébolydában van a helyed kór-ágyon!
Ily vadakat összeírni nem szabad.
Nem író, ki az élettől elszakad!!! . . .

(Lengyelből versre átírta: K. Tóth Lenke)

Le a bürokráciával!

GÖRBE TEJÚT

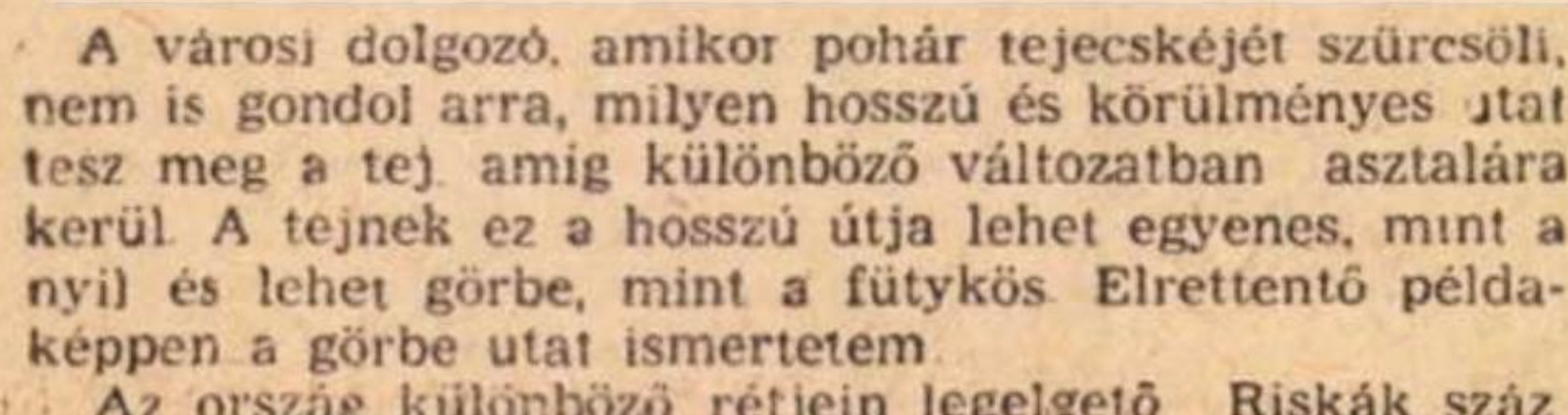

A városi dolgozó, amikor pohár tejecskéjét szürcsöli, nem is gondol arra, milyen hosszú és körülményes utat tesz meg a tej, amig különböző változatban asztalára kerül. A tejnek ez a hosszú útja lehet egyenes, mint a nyíl és lehet görbe, mint a fütykös. Elrettentő példaképpen a görbe utat ismertetem.

Az ország különböző rétjein legelgető Riskák száz ezrei ontják a jó zsíros tejet a sajtárba, a köcsögbe és a jó tejecske a falusi tejbegyűjtőn keresztül megkezdi útját a város felé. A tej útja tehát itt kezdődik és imitt-amott már az elején göröngyössé válik. A tejkezelők, illetve falusi tejbegyűjtők néhol azt hiszik, hogy a dolgozó parasztok által beszállított tej lefölözése kizárólag az ő reszortjukhoz tartozik. Ebből a tételből kiindulva egyes lelkiismeretlen tejbegyűjtők fölöznek és csalnak rendületlenül. „A nyomtató lónak nem kötik be a száját" alapon ott csapják be a tejbeadót, ahol éppenséggel engedi magát. Egyiket a számolásnál, másikat a fokolásnál, harmadikat a mérésnél. Kinek mi a gyengéje! Persze, akad olyan tejbeadó is, akin mind a három módszert egyszerre alkalmazzák. Egy ilyen háromszor „áthintázott" tejbeadónak eszébe jutott, hogy négy társával egyetemben tejszállítási könyvecskéjét elküldi a Ludas Matyinak azzal, hogy fejtse még azokat a rejtvényeket, melyek a számoszlopok között vannak elbujtatva. Nem tudjuk megfejteni. Elvittük a Tejipari Igazgatósághoz, ahol megállapították, hogy az elszámolások tele vannak „jótekony" hibával, vagyis a begyűjtő-szentnek maga felé hajlik a keze. Ezt a tejbegyűjtő szentet Tölgyesi Imrének hívják és Balota szálláson folytatta — reméljük, hogy csak folytatta' — áldásos működését. Mikor a panaszoslevél nyomán kiszálltunk a helyszínre, csak a tejbeadókkal tudtunk szót váltani, mert Tölgyesi, jöttünket megszimatolva, üzemen kívül helyezte magát. Hogy merre üzemelt és mikor jön vissza, azt senki sem tudta megmondani. Ezzel szemben a tejbeadók elmondották még, hogy Tölgyesinek a fent említett három jó szokásán kívül van még egy rossz szokása is: „goromba, mint a lópokróc". Szó, ami szó, a tejkezelő nélkül is sikerült megállapítanunk, hogy a levélírók fején találták a — tejest.

Bernáth Ede

Szikvizes kávé

Egy forró júniusi napon betértem a Körönd-cukrászdába és kértem egy hideg tejeskávét. Rendelésemre azt a választ kaptam, hogy: „Nálunk csak forró kávé kapható." Mivel én nem voltam hajlandó forró kávét inni, mert hideg kávéra vágytam, kértem a panaszkönyvet és beírtam: hogy júniusi kánikulában fővárosi cukrászdában csak forró kávé legyen, az érthetetlen.

Pár nap mulva, június 28-án a VI. kerületi Vendéglátóipari Vállalat Pálné ügyintéző útján panaszomra így válaszolt: *„A Körönd-cukrászda panaszkönyvébe tett bejegyzését kivizsgáltuk. Panasza jogosult és azonnal érintkezésbe léptünk a szikvízüzemmel, hogy a szállításban mutatkozó fennakadást szüntessék meg, mert így nem tudunk hűtött szódát vendégeinknek adni. Kérjük elnézését és igyekezni fogunk a hiányosságokat pótolni. Elvtársi üdvözlettel: VI. ker. Vendéglátóipari Vállalat."*

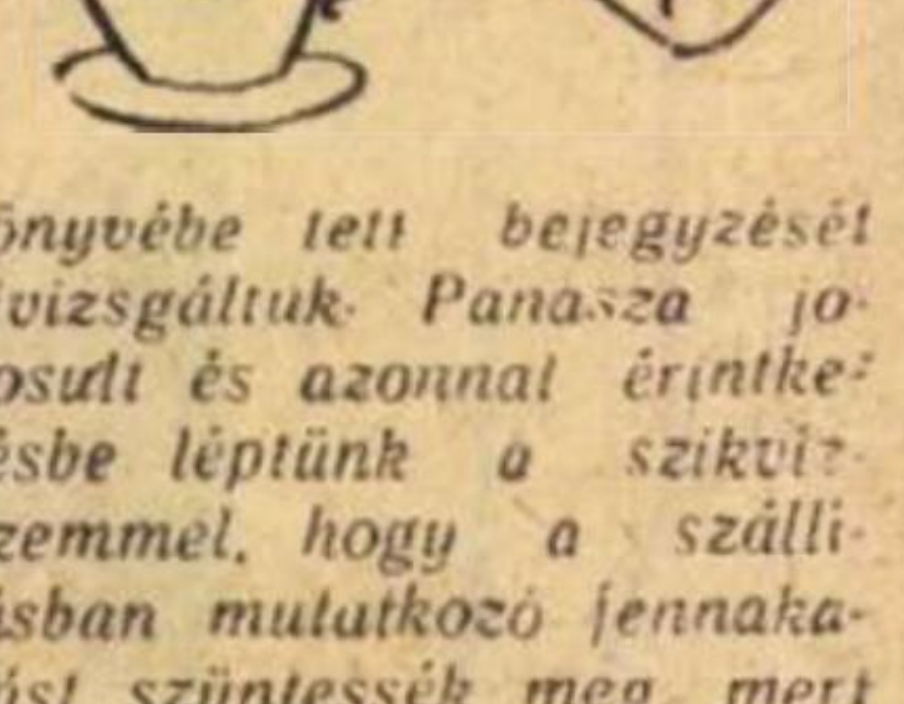

Köszönettel vettem a panaszom gyors elintézésére vonatkozó ígéretet, de kérem a VI. kerületi Vendéglátóipari Vállalatot, legyen szíves közölje velem azt, hogy hűtött szódavízből hogyan fogja a vendégek által kívánt hideg tejeskávét elkészíteni?

Dr. Halász Tibor
XIII., Szent István krt 6

Hiszen ha így lehetne megoldani a sörhiányt!

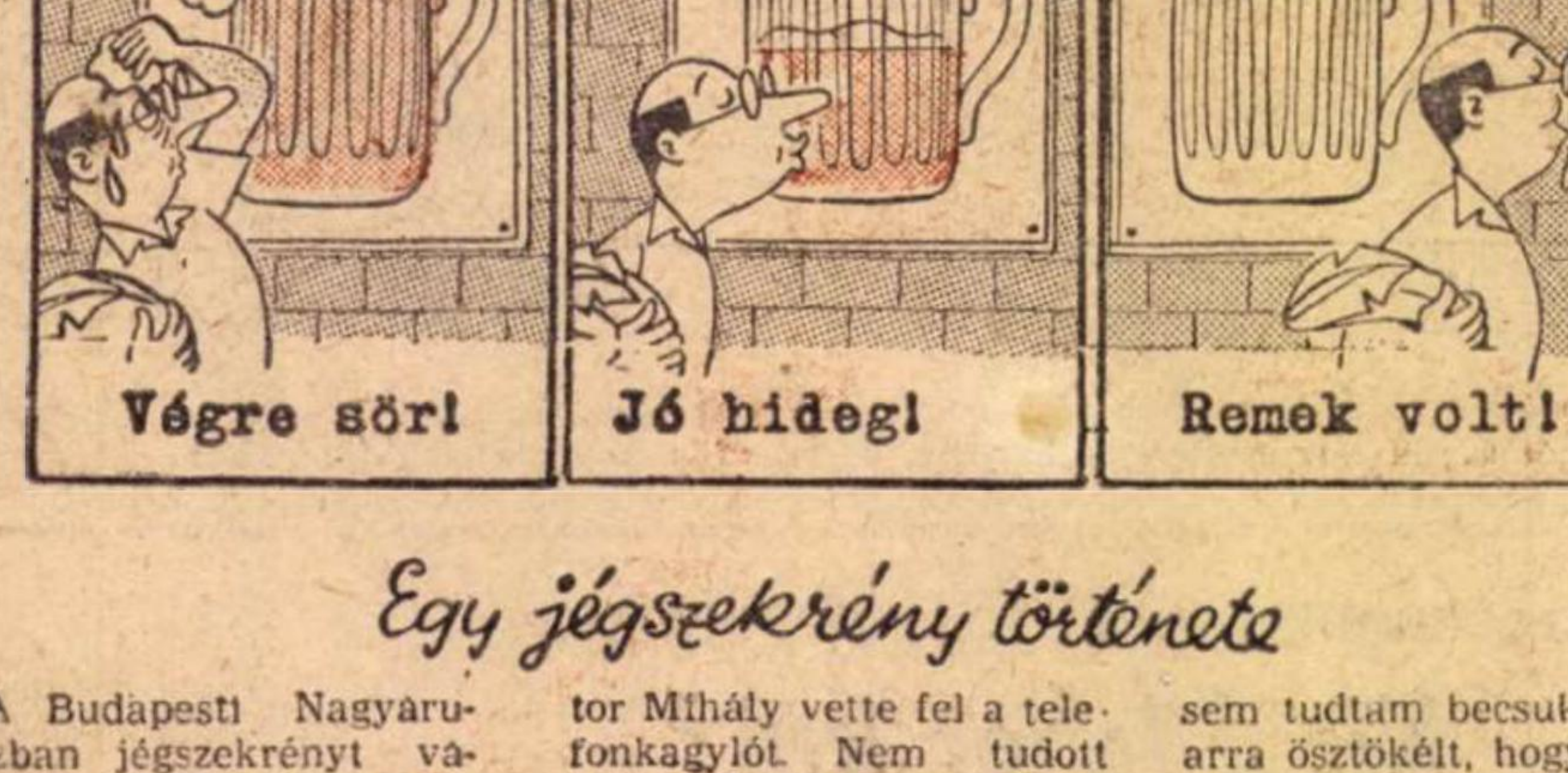
ITALBOLT
ITALBOLT
ITALBOLT
Végre sör!
Jó hideg!
Remek volt!

Egy jégszekrény története

A Budapesti Nagyáruházban jégszekrényt vásároltam. 1220 forintot fizettem érte. Másnap észrevettem, hogy a jégszekrény zára nem működik, az alsó polc pedig vízben áll, tehát a jégtartály valahol folyik.

Telefonáltam az áruház háztartási osztályára és megkérdeztem, hogy hol javíttathatom ki a hibát. Egy eladó volt a telefonnál, aki kijelentette, hogy a jégszekrénynek semmi baja sincs. Végül is nagykeservesen megmondta, hogy a Háztartási Faárugyár készítette a jégszekrényt.

A Faárugyár megcáfolta ezt az állítást, mert ők nem is tudnak jégszekrényt készíteni, ők csak a szállítást vállalták. Megtudtam, hogy a Hűtőgépgyártó Vállalat a jégszekrény készítője.

A Hűtőgépgyárnál Pásztor Mihály vette fel a telefonkagylót. Nem tudott intézkedni és Pusztai Gyulához, a gyár igazgatójához irányított, aki azt kérte, hogy szállítsam be a jégszekrényt a gyárba. Majd megvizsgálják... Nem szállítottam be, ellenben megkérdeztem, hogy melyik minisztérium illetékes az ügyben. A kohó- és gépipari — hangzott a válasz. Újabb telefon. A minisztérium háziközpontja nem tudta hogy melyik osztályra tartozik a vállalat. Ide-oda kapcsoltak, de sehol sem tudtak válaszolni.

Közben a jégszekrény tartálya továbbra is átengedte a vizet és az ajtót sem tudtam becsukni. Ez arra ösztökélt, hogy most már a miniszterhelyettes titkárát kérjem a telefonhoz. Itt nyomban megtudtam, hogy az Üzemgépészeti Igazgatósághoz kell fordulnom, még pedig Halabrin elvtárshoz. Nyomban intézkedett. Közölte, hogy Majatics fődiszpécser másnap szerelőt küld a jégszekrény megjavítására. Így is történt. Pongrácz Ferenc szerelő kijavította a hibákat és megállapította, hogy a jégszekrény nem minőségi munka. Majd felelősségre vonják azokat, akik hibáztak — ígérte.

Most már vége is lenne a történetnek, ha a jégszekrénnyel nem lenne újabb baj. A zár már működik, de a tartály megint folyik. Várom, hogy újra megvizsgálják.

Egy jégszekrényvásárló

Dióhéjban

Az uraiujfalui állami gazdaság dolgozói írják, hogy a központi munkásszállón fürdőt építettek. A fürdő már kész, a zuhanyozókat is felszerelték — csak víz kellene még hozzá. A vizet és a világítást egy négylóerős motornak kellene biztosítani — ahhoz pedig villany kellene. Az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalat szombathelyi üzletigazgatósága nem adott engedélyt a fürdő villanyhálózatba való bekapcsolásához — mert az 1954. éves „keretük" május 31-én elfogyott. Intézd el Ludas Matyi, hogy aratóink elől ne zárják el a „keretek" az üdítő zuhanyt.

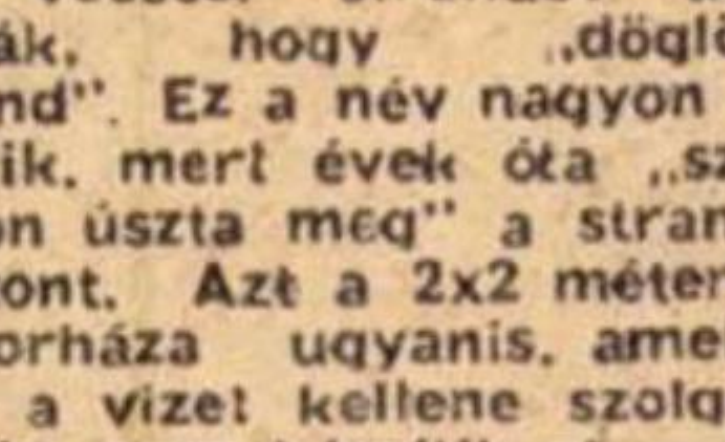

A vecsési strandot úgy hívják, hogy „döglött strand". Ez a név nagyon is ráillik, mert évek óta „szárazon úszta meg" a strandszezont. Azt a 2x2 méteres motorháza ugyanis, amelynek a vizet kellene szolgáltatnia, nem készítik el — írja Vass József olvasónk.

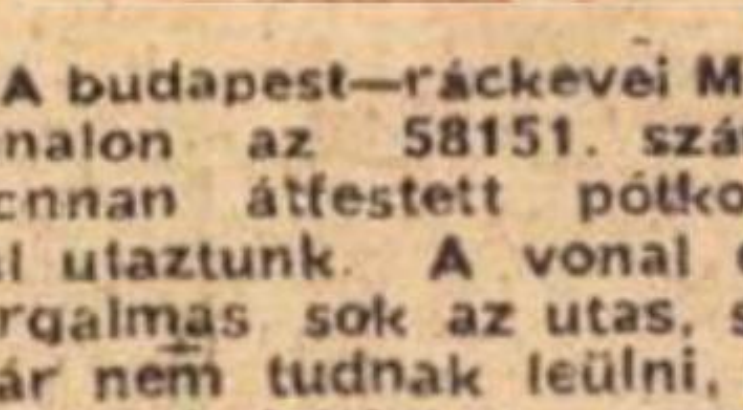

A budapest—ráckevei MÁV-vonalon az 58151. számú, újonnan átfestett pótkocsival utaztunk. A vonal elég forgalmas, sok az utas, s ha már nem tudnak leülni, legalább kabátjukat, csomagjaikat szeretnék elhelyezni. A kocsiban azonban 60—80 utazó részére mindössze 4 akasztó és 4 polc van. Szereltessen a MÁV az ilyen kijavított, vagy új kocsikra is elegendő mennyiségű akasztót és polcot — kéri több ráckevei utas.

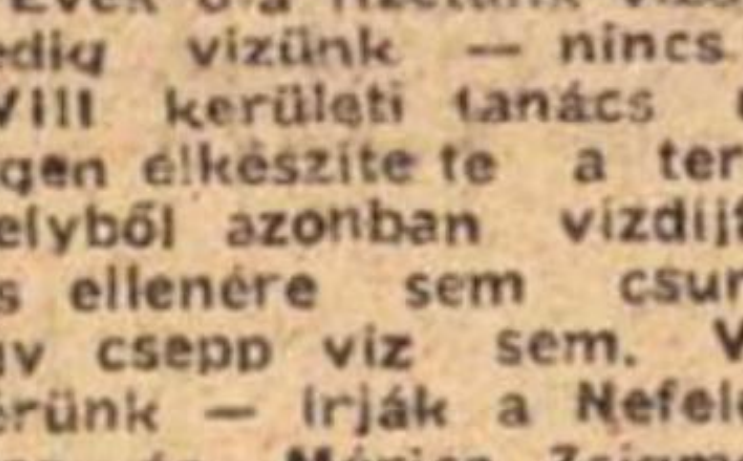

Évek óta fizetünk vízdíjat, pedig vizünk — nincs. A XVIII. kerületi tanács már régen elkészítette a tervet, melyből azonban vízdíjfizetés ellenére sem csurran egy csepp víz sem. Vizet kérünk — írják a Nefelejts-utca és Móricz Zsigmond-utca lakói.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A „Szelep bosszúja" című cikk nyomán vizsgálat indult. Hanyagság történt, amikor ellenőrzés nélkül szolgáltatták ki a selejtszelepet. Gondosabb árusításra hívtuk fel a kereskedelmi szervek figyelmét.

BKM
Sándor Miklós, oszt. vezető.

* * *

A „Fogas kérdés" című közlemény rendelőintézetünkkel foglalkozott. A panaszost helytelenül irányították a szövetségutcai rendelőintézetbe. Az is hiba volt, hogy a szövetségutcai intézet — megegyezésünk ellenére, ha nem is tartozott oda — nem részesítette kezelésben a beteget, hanem ismét visszaküldte hozzánk. Intézkedtünk, hogy a jövőben hasonló eset ne fordulhasson elő.

Dr. Kramolin Gyula
VII/1. rendelőint. vez. főorvosa

* * *

A „Járóka"-ügyben a harmadik negyedévben lényeges javulás várható. A Lőrinci Fatömegcikkgyártó Vállalat kizárólag gyermekcikkeket fog készíteni. Ugyancsak jelentős mennyiségű faáru érkezik játékgyártás céljaira is a Roman Népköztársaságból, valamint a Német Demokratikus Köztársaságból.

Bp. Városi tan. ker. oszt.

* * *

Köszönöm, hogy a Ludas közbenjárására a földművesszövetkezettől megkaptam a nekem járó 1773 forintot.

Máté István, Kozárd.

Személypoggyászfeladás a Déli-pályaudvaron

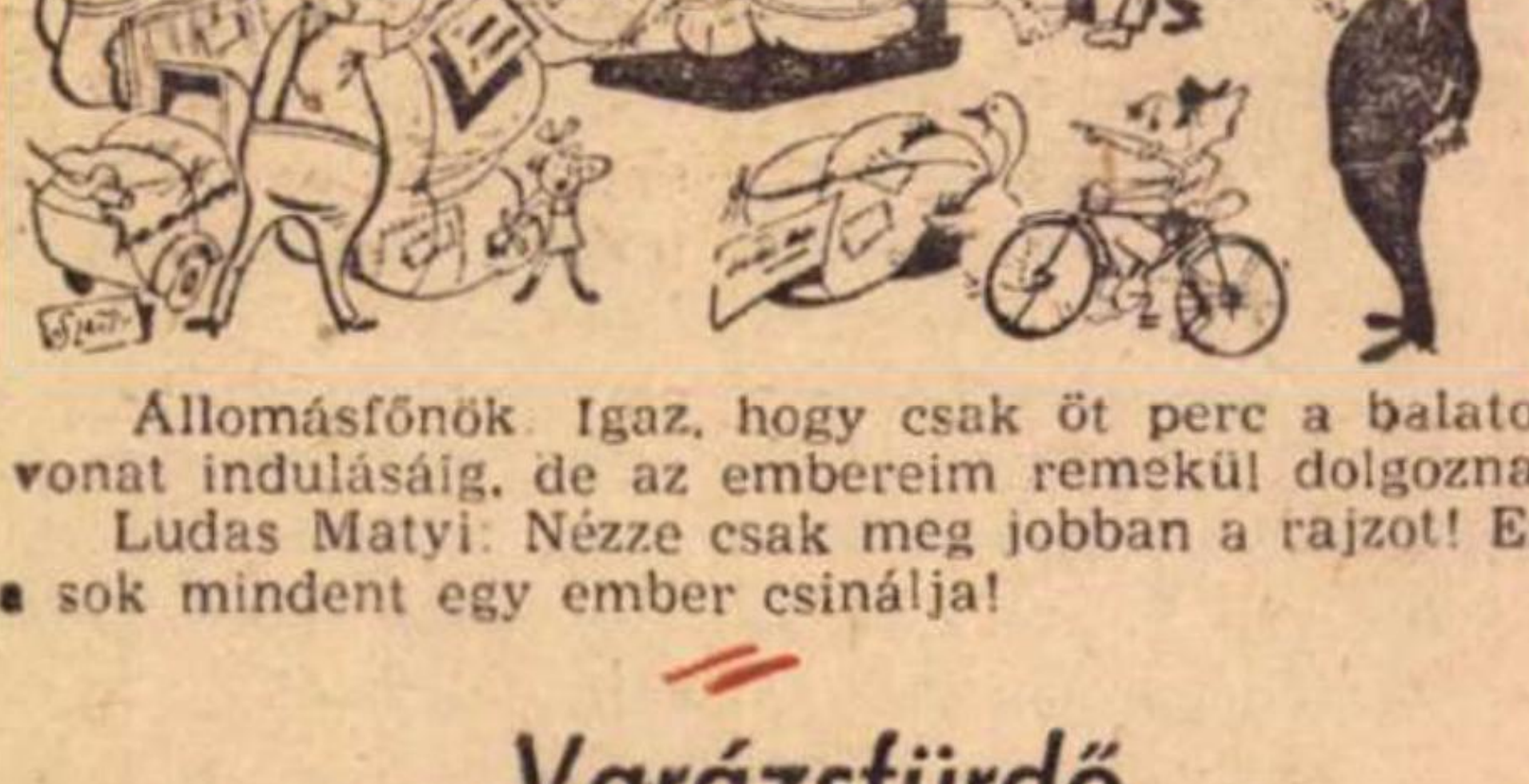

Állomásfőnök: Igaz, hogy csak öt perc a balatoni vonat indulásáig, de az embereim remekül dolgoznak!

Ludas Matyi: Nézze csak meg jobban a rajzot! Ezt a sok mindent egy ember csinálja!

* * *

Varázsfürdő

A gőzfürdő komoly hely, különösen nyáron. Akadnak ugyan olyanok, akik azért kedvelik ilyenkor, mert keveslik a nyári hőséget is és munka nélkül akarnak verejtékezni. A többség azonban gyógyulást keres, s kétségtelen, hogy eredménnyel. A Lukács falán a márványba vésett hálafeliratok bizonyítják ezt.

A Császárban többszázados szöveg olvasható arab jegyekkel írva, amely csodás helynek nevezi a fürdőt. Tudja ezt mindenki, s mégis sokan meglepődnek mostanában. Olyasmit tapasztalhatnak a fürdőkben, amire józan ésszel már nem is lehet számítani...

Ösztövér aggastyán, reszketeg horgasinakkal csoszog a zuhany alá és megindítja a csapot. Alig érinti a víz, máris hatalmasat ugrik, ruganyosan mint egy ifjú tornász. A többi zuhany alatt hasonló csodás jelenetek játszódnak le. Kövér és sovány, húsos és csontos éltes emberek, olyanok is, akiket a csúz már karikába csavart, a vízsugár érintésére, mintegy varázsütésre, heves tornamozgásokat végeznek, akárcsak olimpiai tornászaink. Ugrándoznak, fickándoznak.

Varázsfürdő? Hát nem egészen! Arról van szó ugyanis, hogy rosszak a csapok. Kivétel nélkül valamennyi csap a Császárban és a Lukácsban használhatatlan. Forró vizet áraszt, vagy jéghideget, mindig kedve szerint, össze-vissza. A vízszóró rózsák berekedve, sanda sugarakat ontanak.

A fürdőknek van igazgatósága. Mit igazgat? Van szerelője? Mit szerel?

A zuhanyok mellett a falon felirat, szigorú figyelmeztetéssel:

> *A zuhanyok használata kötelező!*
> *Előfürdő nélkül a medencék használata szigorúan tilos!*

Elvileg ez azt jelenti, hogy fürödni tilos — tekintettel arra, hogy a zuhanyok használhatatlanok. Ha pedig tilos — akkor miért szabad? E ponton az egész kérdés dugába dől. A kérdés megoldására van három javaslatunk:

1. A fürdő személyzete matinét rendez, amelynek fő műsorszámában bemutatja a közönségnek, hogyan kell használni a berekedt zuhanyokat. (Ez a javaslat nem kecsegtet sikerrel.)

2. A fürdő személyzete tapasztalatcserébe fog a sarkon lévő Italbolt csaposaival. Ott ugyanis a csapok folytonosan kifogástalanul működnek. (Vigyázni kell, a csere után az Italbolt csapjai nehogy gyógyvizet öntsanak — véletlenül. Ez a javaslat is aggályos.)

3. A gyönyörűen újjáépített Rudas gőzfürdőben minden csap kitűnően működik. Egy szakcsapbizottság állapítsa meg, hogy ez miképpen lehetséges és mint követendő példát tárja a Lukács és Császár fürdő vezetői elé. (Ez a javaslat biztosítja a sikert.)

Ujvári Imre

* * *

Érthető kérés

Az AEK-vizsgálat alatt feltűnően jó volt a koszt a MÁVAG-ban.

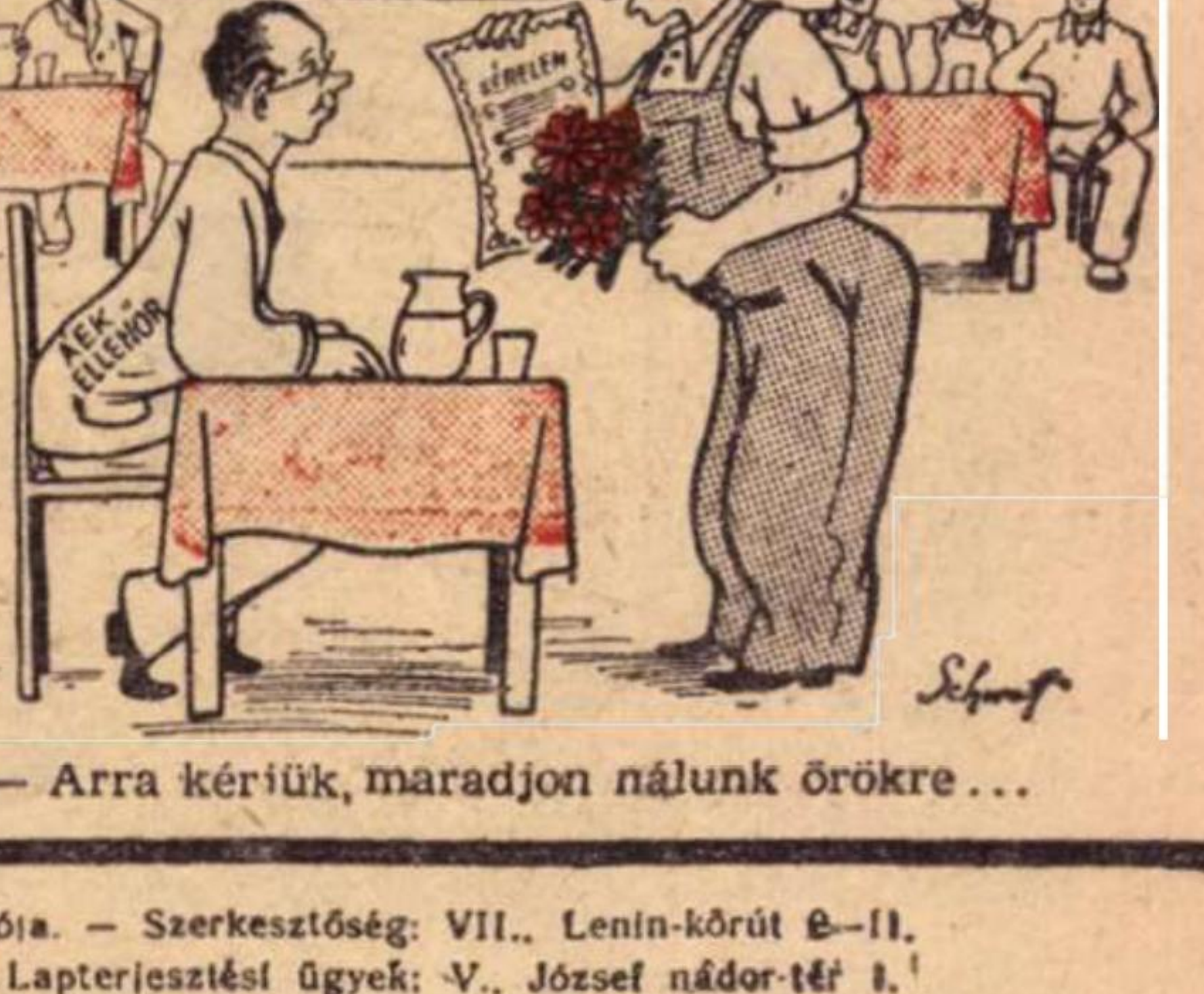

— Arra kérjük, maradjon nálunk örökre...

LUDAS MATYI — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O., V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 370.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!